

Український Вісник

незалежний часопис

UKRAINIAN
WORLD
AN INDEPENDENT NEWSPAPERPublished semi-monthly
by
Osнова Publications
19 Coral Crescent,
St. Boniface 6, Manitoba
Canada

Ціна 25 ц. за прим.

Price 25 c per copy

Ч. 2. (13.) Рік II. 30 січня 1968

Authorized as second-class mail by the Post Office
Department, Ottawa, and for payment of postage in cash.

January 30th, 1968. Vol. II. No. 2 (13)

ОДИН РІК
ТОМУ

ВІД РЕДАКЦІЇ: Понижча стаття — це вступ до довшої статті п.н. "В обороні правди". Ця стаття наспіла запізно для поміщення її повністю в цьому числі газети і вона буде поміщена в наступних числах. Ми уважали, однак, що бодай вступ до неї повинен бути поміщений тепер, хочби з огляду на те, що в ньому Автор згадує про одну "річницю", яку сляк чи так, належало б в цій газеті відмітити.

Минає рік з того часу, як в українських часописах Канади піднялася була буча, штучно інспірована хвиля "протестів" проти "Канадійського Фармера" та його тодішнього головного редактора, п. Петра Пігічина. Правдиві, свідомо думаючи українці з жалем прийняли були вістку про персональні зміни в редакції "К. Ф.". Всі добре розуміли, яка небезпека і які підступні інтриги заховуються за різними "осудженнями" та нападами на адресу добродія Петра Пігічина за те, що він сприяв правдивому висвітленню історичних подій. Тільки завдячуючи йому, нарід довідався при причини упадку нашої Держави та про наступні жакливі трагедії в життю українців. Страшна катастрофа і трагедії були наслідком таємної співпраці наших соціалістичних "діячів"-самозванців з інтернаціональними комуністичними змовниками. (В. Винниченко, Микита Шаповал, М. Грушевський та інші наші "герої", згадка імен яких могла б викликати нову "бучу", але дійсні і чесні українці про них знають і ніяка пропаганда їхніх оборонців — їхньої вини з них не змие, — а з другого боку: Мануїльський, Раковський, П'ятаков, і врешті Лейба Троцький).

По друге, редактор Пігічин накликав на себе несамовитують всіх змінювачів за те, що він мужньо викривав підозріле залягання до агентів Москви.

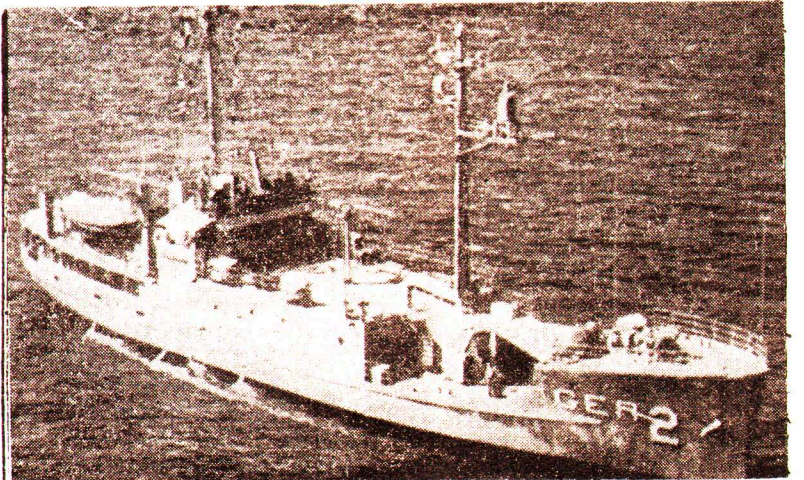
Всі "архи-патріоти", які свідомо ховали колись і ховають тепер правду від українців, боячись повної розсконпірованості їхніх фальшивих політичних "божків", підняли неймовірний рейвах, мовляв, "К. Ф.", за редакцією Петра Пігічина, помістив цілий ряд статей, в яких оплюгавлено не тільки провідних діячів наших визвольних змагань, але й знецінено та висміяно наші найбільші "національні святощі".

В своїх "заявах-засудженнях" автори не наважились подати жодного заперечення проти оприлюднених в "К. Ф.". (Закінчення на стор. 3.)

НОВА КРИЗА НА
ДАЛЕКОМУ СХОДІКОМУНІСТИ ЗАХОПИЛИ
АМЕРИКАНСЬКЕ СУДНО
Можливість нової війни

Своїм втертим звичаєм, коли припекти комуністів в одному місці, вони, для відпущення, викликають кризу в іншому. Таке якраз сталося тепер, коли, для відпущення війни у В'єтнамі, комуністи відкрили "другий фронт" в Північній Кореї.

Воєнні судна комуністичної Півн. Кореї захопили силою американський розвідчий корабель "Пуебльо", який стояв заякорений в міжнародних водах, у віддалі понад 12 миль від корейського

Американське судно "Пуебльо", захоплене комуністами

побережжя, біля місцевості Вонсан. Залога американського судна — 83 людей — і важливий, секретний електронічний виряд дісталися в руки комуністів. Вони погрожують, що "покарають американських шпигунів".

ЗСА домагаються від Півн. Кореї звільнення "Пуебльо" і його залоги, але Півн. Корея й чути про це не хоче. Дипломатичні зусилля ЗСА, через комісію перемир'я між Півн. і Півд. Кореєю, через ООН і навіть через СССР — не дали успішних вислідів. Совети

зовсім відмовились в тій справі посередничати.

Для ЗСА, на думку багатьох конгресменів і сенаторів, а також урядових і військових чинників, залишається лише воєнна акція. Що до цього може дійти вказує факт, що през. Джансон покликав до чинної служби резервові війська, в Півд. Кореї значно збільшено американські військові залоги та увесь той терен є в стані воєнного поготівля.

Найближчі дні можуть принести там далекойдучі у своїх наслідках, події.

"НІ ДЛЯ ЛЮДЕЙ, НІ ДЛЯ БОГА"

Чергові міжусобиці в Чикаго на календарному тлі

Черговий раз прийшло до поважніших заворушень і навіть фізичних потурбувань священиків і мирян Української Католицької Катедри св. Миколая в Чикаго, після того як парох Катедри відмовився довершити чин водосвяття в п'ятницю 19 грудня ц.р., коли припадало свято Йордану за старим стилем.

Того дня на ранішню Службу Божу прийшло багато людей з пляшками з водою, сподіваючись, що після Служби буде водосвяття. Колиж цього

не було, бо в Катедрі обов'язує новий стиль, розсерджені миряни потурбували двох священиків Катедри, на приходстві.

В справу вмішалася покликана поліція, внаслідок чого прийшло до сутички мирян з поліцією і чотири особи були арештовані, всі старші люди, в тому один місцевий лікар.

Ця неприємна подія шераз показала, що насильне переведення зміни календаря не принесе добра людям ні слави Богам.

ВАЖЛИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

З уваги на значне подорожіння друкарських праць та матеріалів, потрібних для продукції газети, починаючи з цього числа, ми змушені піднести ціну поодиноких чисел газети в розпродажі до 25 центів.

Передплата в Канаді і в ЗСА залишається ця сама, тобто 5 доларів на рік, натомість в Англії, з уваги на девалюацію фунта, передплата виноситиме 2 фунти, замість, як досі, 35 шилінгів. В інших країнах — рівновартість 5 ам. доларів.

Висилаючи передплату з ЗСА, просимо висилати у вартості американських доларів, без заміни на вартість канадійських. Невеличке "замінне" бодай частинно покриває багато більші від канадійських поштові оплати пересилки газети до ЗСА.

Видавництво "ОСНОВА"

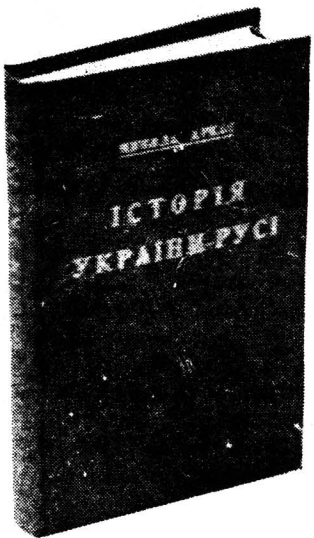
Замішання і сутичка з поліцією перед Катедрою Св. Миколая в Чикаго, після відмови пароха посвятити воду. Внаслідок тієї сутички арештовано чотири особи. На образку вгорі: сердиті миряни показують порожні пляшки, в яких вони надіялись принести домів свячену воду.

ДОПОВІДЬ ПРО НОВІТНІХ ЛЖЕПРОРОКІВ І ФАРИСЕЙ

З рамени Спілки Визволення України, в приміщенні Українського Канадського Легіону ч. 360, в неділю 3 жовтня м.р. відбулася доповідь молодого нашого богослова, п. Григорія Подгурця на тему: Новітні лжепророки і фарисеї.

Треба справедливо сказати, що жодна з численних українських геттових організацій, чи то з страху перед "вищим комплексом", чи то з причини звичайної байдужості і нерозуміння сучасних світових проблем — не влаштовують актуальних, потрясаючих душу і тіло своїм цікавим і глибоким змістом, доповідей. На честь, як і колись на наших рідних землях, належить організації, яка гордо несе у вир майбутніх подій своє славне і незаплямлене ім'я — СВУ. (Ці літери означають Спілка Визволення України, а можна їх інтерпретувати теж як Смерть Ворогам України.) Вороги добре розуміють обидва значення аббревіатури, а серед українців відчувається розхристання розуміння цього ясного значення — одні розуміють прихильно — інше вороже.

ОСТАННЯ НАГОДА!

9½ × 6½ цалів.
Так виглядає Історія України-Русі

Цю селику і вартісну КНИГУ отримає кожний наш давніший передплатник, який на протязі найближчих днів тобто негайно придбає нам бодай одного НОВОГО ПЕРЕДПЛАТНИКА та пришле за нього річну передплату.

Ми отримали лише певну обмежену кількість книг "Історія України" М. Аркаса, для роздачі їх як премії за придбання нових передплатників, або "самоприведення". На кількість вже вичерпується і нам залишилося лише кількадесят примірників книги.

В цьому числі газети останній раз поміщуємо оголошення про цю премію.

Тому, хто ще не скористав з цієї нагоди, просимо негайно це зробити. В дуже короткому часі може бути занізно, бо кількість книг маліє з дня на день!

Така нагода не буде більше повторена!

Читайте велике оголошення на стор. 12. в цьому числі!

Шановний прелегент називав речі своїми іменами. Якщо ми бачимо навколо себе й в усьому світі, що діються жажливі перетворення і зміни, падіння віри Христової, розпуста, розклад моралі, війни, конфлікти і заворушення, то всі ці події є наслідком роботи сил диявола, який поставив собі за ціль опанувати все людство. Пан Подгурець вніс повну ясність в деякі християнські концепції, які серед нашого загалу ще й до цього часу не цілком зрозумілі.

Усім відомо, що нас б'ють тому, що ми дуже добрі і не відбиваємось, бо мовляв, треба любити ворогів. Пан Подгурець пояснив, що наш Великий Учитель заповів нам любити НАШИХ ворогів, але це не дає нам підстави любити і прошати ворогам Бога і Господа нашого Ісуса Христа. На це ми не маємо ні права ні потреби. То чому ми маємо прощати тим, що зруйнували наші святі Церкви, наших Владик, священників, нашу християнську мораль. Хіба можна поширювати заповідь любити ворогів наших на ворогів Бога?

Пан Подгурець зазначив, що вороги віри Христової і Його моралі ховаються тепер, як і в минулому, по різних таємних масонських товариствах, в хозарсько-сіоністичному русі та світовій мафії, які пробують за допомогою різних "ізмів" створити безбожний світовий уряд, знищити релігію, а головним чином християнство і перетворити людей у звичайнісіньких рабів-овечок. Присутні на доповіді, а було їх біля 200 осіб, почули також з уст шановного доповідача, що сучасний Ізраїль не має нічого спільного з Ізраїлем Старого Заповіту. Бо сучасний Ізраїль це не що інше, як колишні хозари, яким не раз наступали на п'яти наші славні князі.

Молодий абсолювент Колегії Св. Андрея, вищість духа якого відчували в своїй час посланці сатани — коротичі, драчі і навлички, як і ті, що з тими сатанистами побраталися, закликав присутніх пізнавати правду, називати речі своїми іменами, розгортати дорогоцінне золото широти і правди, яке припало порохом і нашаруванням вікової брехні, омани та диявольського вчення. Шодо зустрічей з посланцями диявола, пан Подгурець сказав, що об'єднуватися, зустрічатися і навіязувати контакти — можуть лише однакові категорії. Навіть Св. Павло казав Коринтіанам, щоб навіть за стіл не сідали з безбожниками. Пан Подгурець, ерудицію та ораторський хист якого знають чужі вороги і свої "воріженьки", закінчив свою величаву доповідь висловом віри в повну перемогу добра над злом і в перемогу української правди. Він сказав, що Золотоверхий Київ буде ще світилом для цілого світу — світилом Божим чеснот, Добра, Миру і Правди.

Після закінчення доповіді виступали присутні з питаннями, на які прелегент давав вичерпуючі відповіді.

Присутній

Митрополит Кир Максим у сослуженні духівництва відправляють Молебень.

Посвячення і Відкриття Дому Інституту "Просвіта" у Вінніпеґу

Наші піонери в 1916 році, за благословенням першого українського єпископа в Канаді, Кир Никити Будки, оснували у Вінніпезі Українсько-Канадський Інститут "Просвіта", базований на статуті матернього Товариства "Просвіта" у Львові. Першим головою Інституту був о. д-р Михайло Оленчук, який проживає тепер в Алберті. Під його провідом було збудовано попередній дім, який у 1921 році посвятив Слуга Божий митрополит Кир Андрій Шептицький. Нині Інститут "Просвіта" у Вінніпезі має високочисельне і дуже активне членство, більшість якого є членами організацій Українського Визвольного Фронту. Особливо хочеться наголосити віддану участь у праці Інституту членів Осередку СУМ і його юнацтва, завдяки чому можна з радістю глядіти в майбутнє.

А жертвували багато членів і симпатиків Інституту й організації Українського Визвольного Фронту. Особливо певна кількість ентузіастів того діла, які крім грошових датків вложили багато праці і часу, щоб зреалізувати давно заплановану і конечну для нашої громади будову. І Господь благословив цю жертву. На місці старого, сорок п'ять років тому збудованого нашими піонерами-патріотами дому, пишасться модерний, просторий дім, в якому праця буде проходити в користь української спільноти.

Саме святкування посвячення і офіційного відкриття нового дому Українського Канадського Інституту "Просвіта" у Вінніпезі, в неділю, 10 грудня 1967 р почалося відправою Служби Божої в наміренні членів Інституту "Просвіта" в українській католицькій церкві св. Покрови, яку відправив парох церкви, о. шамб. Роман Добрянський. О 3-й год. по полудні до найбільшої, святково прибраної залі Інституту увійшов митрополит Кир Максим з асисті священників. При вході до залі привітав владика хлібом і сіллю в імені Інституту "Просвіта" п. Роман Калинюк, один з членів-основників, а сумівський чоловічий хор під управою Юрія Гнатюка відспівав "Многая літа". Митрополит Кир Максим із священниками пройшли поміж почесні шпалери Юнацтва СУМ до при готованого престоло, де митрополит довершив чину посвячення в

сослуженні о. шамб. Р. Добрянського, о. З. Золотого, о. В. Шевчука, ЧСВВ, о. В. Корби, ЧНІ, о. П. Даревича, о. С. Іжика, о. П. Романишина і о. І. Кришталовича. Владика сказав святкове слово.

Бенкет відкрив п. Михайло Яремко, почесний голова Інституту "Просвіта" і дальше ведення бенкету передав мгр. Іванові Іванчукові. Молитву провів владика Кир Максим, почесних гостей представив мгр. Іванчук. Першим промовцем на бенкеті був діючий мейор міста Вінніпеґу Слав Ребчук, що теж в імені неприсутнього мейора Степана Дзюби відкрив вмуровану на почесному місці залі Інституту мозаїчну таблицю з гербом міста Вінніпеґу, даровану управою міста з дедикацією, як визнання Українсько-Канадського Інституту "Просвіта" українським культурним центром міста Вінніпеґу. З черги промовляв представник уряду Манітоби, міністер Дж. Креґ, який зложив признання Інституту за корисну працю, поградулював за успіхи і вітав присутніх від прем'єра Манітоби Волтера Віра.

Головну промову на бенкеті мав наш молодий, але вже загально відомий лікар серцевих недуг д-р Ярослав Барвінський.

Після промови д-ра Я. Барвінського вперше виступив на декорованій п. Святославом Головинським сцені, з символом Просвіти і прапорами організацій, тількищо zorganizований хор Осередку СУМ у Вінніпезі під управою диригента п. Юрія Гнатюка. Хор гарно відспівав: "Отче наш" — київський напів, "Живи Україно" — музика Гайворонського. "Покинь, мій синочку" — музика Стеценка. Акомпаньювала п-і Л. Карпінка-Кушнярик.

Заступник голови Будівельного Комітету Інституту, п. Михайло Баняс, у своєму короткому, добре виголошеному слові позвітував за Буд. Комітет, який закінче свою діяльність. Тепер, як сказав п. М. Баняс, нашим завданням є виповнити цей дім змістом культурної, національно-виховної праці.

Останнім промовцем на бенкеті був владика Кир Максим. Це була друга промова владика перед цією публікою, але дуже вони різнилися своїм змістом і характером. В цій промові митрополит закликаючи нас культивувати рід

ну мову, підкреслив її вагу для поневоленого народу. При цьому навів цитату, яку українці в Канаді повинні добре собі її запам'ятати, що: "Мова поневоленого народу, це ключ до його тюрми, втрапить мову, втрапить свободу". Для прикладу митрополит навів два випадки — як ірландський кардинал, промовляючи на Світовому Конгресі Мирян в Римі, вітав делегатів ірландською мовою, хоч майже ніхто її там не розумів, але зробив він це для історії. Другий випадок: Царгородський патріарх Атенагорас до зібрання єпископів промовляв модерною грецькою мовою, хоч, безперечно, він знає й інші мови, які були б більш зрозумілі для тих, що його слухали.

Останнім з коротким словом-подякою виступив п. Іван Шимків, голова Інституту.

Молитвою митрополита і відспіванням гимнів — "Ще не вмерла Україна" і "Боже щастя її" закінчено бенкет, який завдяки емілості мгр. І. Іванчука, господаря бенкету, пройшов скоро і точно з наміченою програмою.

На бенкет прибуло теж багато письмових привітів, між ними теж від п. Петра Ванука, голови Будівельного Комітету, який в той день був поза Вінніпезом. З нагоди посвячення дому багато з присутніх жертвували грошові датки, що разом дали кілька тисяч доларів, між ними були такі поважні пожертви, як по 1000 дол. п. Степан Янківський і Кредитівка "Віра" та по 500 дол. ОЖ ЛВУ, Жіноче Т-во княгині Ольги і Осередок СУМ, а також дуже багатомовна жертва, 100 дол. від оркестри СУМ, яку передав її старший юнак СУМ Роман Зубач. За ці жертви щиро вдячна їм Управа Інституту.

Величаво почав Інститут "Просвіта" своє друге 50-річчя. Разом з організаціями, співвласниками дому, як Жіноче Товариство ім. княгині Ольги, відділ ЛВУ, ОЖ ЛВУ і Осередок СУМ, Інститут посилює культурно-освітню і національно-виховну працю. Відновлено драмгурток, мішаний хор, спортові дружини. В домі добре діють Рідна Школа і Садок, тут виховується юнацтво СУМ — майбутня зміна, що буде продовжувати працю своїх батьків.

І. Романюк
(Текст, за дозволом, з "Гомону України")

УКРАЇНСЬКИЙ СВІТ

Український незалежний часопис
націоналістично-консервативного напрямку

Появляється двічі в місяць

Видає Українська Видавнича Спілка "ОСНОВА"

Редактор і Видавець – Петро Пігічин

Річна передплата \$5.00

Ukrainian World

An Independent Newspaper

Published semi-monthly by

OSNOVA PUBLICATIONS

19 Coral Crescent, St. Boniface 6, Manitoba, Canada

Telephone: 256 3484

Petro Pihichyn – Editor and Publisher

Subscription \$5.00 per year

Advertising rates on request

Редакція невинориставих рукописів
не звертає та застерігає за собою
право змін і скорочень рукописів.
Редакція не відповідає
за оголошення.

ОДИН РІК ТОМУ

(Закінчення із 1-ої стор.)

статтей, про сумну і нездарну діяльність соціалістів анти-державників, які свідомо довели Україну до загибелі.

Тепер виникає питання: що ж ви, панове, автори "заяв-осуджень" дали своєю акцією, несамовито переслідуючи правду про події 1917 – 1920 років?

Ви підбаврили фальсифікаторів і послали ще один рік згубно-брехливу пропаганду. Часописи знову заповнились зухвалими ревеліціями та "історичними" довідками, на пошану "50-их роковин" Великої Української Національної Революції 1917 року. А остаточної вислід цього тенденційного гармидеру був явно підозрілий. Більшість організацій "визвольного фронту" улаштували 5-го листопада 1967 року багатолюдні гучні бенкети. Чому саме припасувати веселі забави на ті дні, коли комуністичні узурпатори галасливо відзначали 50-ті роковини зловіщо-крикливої жовтневої революції в Росії.

А щоб ця облуда, одночасного бенкетування з комуністами, не насторожила українців, то це "святкування" було переведено під плащиком – "Відзначення 100-річчя Канади". (На протязі 12-ти місяців, немов би, не знайшли відповіднішого дня?) В інших місцях, під маркою "Офіційного відкриття Українського-Канадського Центру" в Лондоні, Онтаріо (хоча той "Центр" був уже святково відкритий молебнями душастирів обох Перкоз ще в 1966 році.) Досить цікаво, що це "офіційне відкриття Укр.-Кан. Центру" відбулося за участю сенатора Павла Юзика, який був головним доповідачем, на одну і ту ж – багато разів уже ним повторювану тему: "Вклад українців у розбудову Канади".

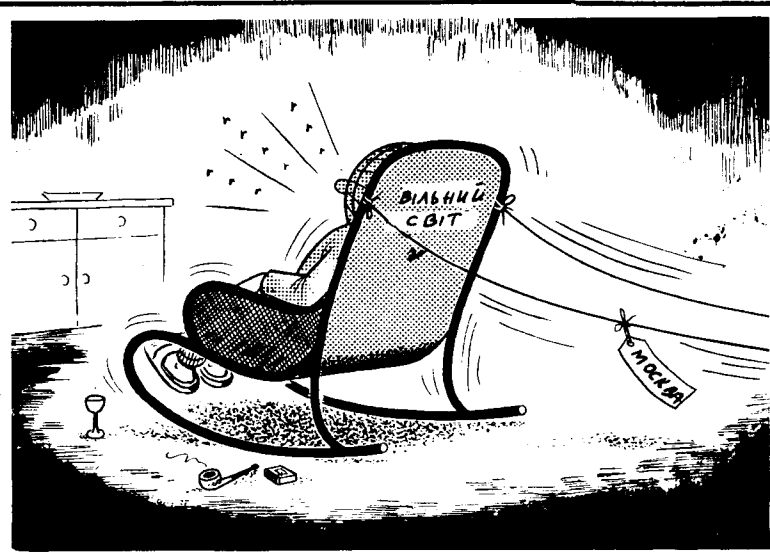
А в той час, як сен. П. Юзик, на гучному бенкеті 5-го листопада 1967 р., з почуттям гордовитого задоволення говорив лише про успіхи та "досягнення", Монреальський Список Православної Церкви – Віталій, розіслав відозву, в короткому переказі, такого змісту: "В дні 5 – 8 листопада, коли кривавий демон комунізму зловтішається ганебною перемогою, Християнський Світ в глибокій жалобі і смутку повинен молитвою пом'янути мільйони невинно закатованих людей. В безкраїх просторах суворой тайги і тундри лежать майже під кожним кушем кості невольників комунізму. Серед тих мучеників було замордовано і 60,000 священиків і 400 єпископів". Англомовна преса по всій Канаді повідомила про цей заклик і моління.

А де були в ці дні шановні автори "заяв" та "осуджень"? А може це було якраз згідно з їхніми переконаннями? Але це не переконання більшості українців-патріотів!

А якщо ви такі "патріоти", що не можете стерпіти "непошани" до наших "національних святощів", то чому не чути було вашого "авторитетного голосу" і вашої реакції на ці дві – діаметрально протилежні акції: з одного боку гучні забави, а з другого жалоба і смуток по невинним жертвам?

Не від речі теж буде згадати ще й досі під небеса розвалюваний СКВУ, який влаштовано якраз в час гучних святкувань "октябрю". Воно може було б і добре, коли б той СКВУ став дійсно АНТИ-КОМУНІСТИЧНОЮ дією як і своїм характером в Нью Йорку, так і згодом через свій виконний орган – Секретаріат СКВУ. В Нью Йорку цього не було, а чого можна сподіватися від Секретаріату, що-верховніші члени якого вже "вславились" своїми контактами з ворогами-комуністами і то навіть в центрах всеукраїнських установ? На диво див навіть частина гетьманців уважала за відповідне прийняти участь в цьому соціалістичному підприємстві на прославу не України, але соціалістичної "революції" 1917 року!

Єдиним позитивним моментом тих днів можна уважати демонстрацію-протест перед будинком советської амбасад в Оттаві, яка, зрештою, була влаштована різними національностями, поневоленими комунізмом. З українського боку найбільше старань в тому напрямку положила організація Спілка Визволення України (СВУ), члени якої завж-

Коекзистенція – колискова пісня комуністичної Москви

ди мужньо ведуть антикомуністичні виступи. Але навіть ця демонстрація не міняє і не поліпшує загального стану.

Все це наводить українців доброї волі на тривожне роздумування. Спровокована світова війна 1914 – 1918 років була початком великої трагедії християнських народів Європи. За військовою поразкою і катастрофою вибухла заздалегідь запланована інтернаціональною змовою революція 1917 року, громадянська, братовбивча боротьба, у висліді чого владу захопили інтернаціональні змовники – творці і пропагатори світового комунізму. Жорстокий терор і нелюдське поневолення спричинили загибель незлічених мільйонів невинних людей.

Український народ 50 років конає в страйній комуністичній катівні. А тут, закордоном, еміграційні "провідники" всі події недоброї слави – навіть ті, які викликали трагічну взаємну боротьбу, дар мнє та жажливе пролиття братньої крові – кваліфікують як "геройський чин" та "визвольні змагання".

Вся "кипуча" діяльність наших почесних "державників" в ексилі спрямована лише на організацію пропагандивних (не для користі Україні, але для самохвальби) імпазантних академій і віч, на пошану тих сумних подій, які довели Українську Націю до катастрофи, але які, на мові гореполітиків величаються як "національні свята".

В такому світлі – з перспективи одного року – належало б розглядати "гармидер" навколо особи ред. Петра Пігічина в січні-лютому 1967 року та оцінити його відважний чин, що він волів піти на небезпечне невідоме, ніж лишитися при безпечному, чи пак забезпеченому тогочасному, яке давало "хліб насущний", але позбавляло свobodного висловлення думки.

З. Б.

Et tu, Brutus..?

Як про це згадує автор попередньої статті, рік тому певні українські круги були мене жорстоко і вульгарно заатакували за те, що я ніби "образив українську націю" та її "героїв", висловивши, чи дозволивши на висловлення в газеті, яку я тоді редагував, поглядів, незгідних з біля 50-літнім заголюкуванням українського громадянства спадкоємцями шкідливих для української визвольної справи і добробуту українського народу соціалістичних ідей, залишених їм нашими "будівничими" і "революціонерами" з 1917 – 1920 років.

Після одного року важких змагань, турбот, недостач і т.п., а рівночасно праці і служби тій справі, за яку рік тому мені довелося потерпіти, – я дочекався нової атаки, тим разом з боку власних, здавалося б, однодумців.

Як можна було того сподіватися, деякі гетьманці, які були за участь ГР в СКВУ, повели проти мене "шептану" і "листонову" агітацію за те, що я: а) надрукував заяву Президії Ради Гетьманського Руху про відмову ГР брати участь в СКВУ, і б) в дальшій статті сказав, що слушно поступили ті, що відмовились від участі в СКВУ, а хибно посту-

пили ті, що участь взяли.

Безперечно, ті, що всупереч рішення Президії Ради ГР взяли участь в СКВУ, мали до цього свої причини. Може, на їхню думку, і добрі причини, але інші з тими причинами могли не погодитися, висловити й обоснувати це неповадження і з цього приводу вони не повинні в найменшій мірі терпіти. Невже будемо ми йти слідами тих, що розпинали мене минулого року, бо я сказав таке, що їм не подобалося?

Я не встрявав, не встряваю і не хочу встрявати в жодні незгоди чи непорозуміння в гетьманському таборі. Я лише жалю, що такі непорозуміння існують і дуже хотів би, щоб їх не було. Від нікого з тих, що рішили не брати участі в СКВУ, крім поміщеної в ч. 10 "У.С.", заяви, я не отримав ніяких "інструкцій", ніякого листа ані найменшої вістки, ані "У.С." не став та не збирається ставати "трибуною" котроїбудь сторони в цьому теперішньому непорозумінні.

Те, що я написав у ч. 11 "У.С." ("Гетьманці і СКВУ") не було за ніцією "намовою", а написав я те з власної волі, бо так диктувало мені моє переконання християнського націоналіста-консервата і монархіста, а тим самим аб-

солютного анти-соціаліста, й інакше не міг написати. Я не міг промовчати тієї сирави, бо промовчання було б вже певного роду компромісом, а на ніякі компроміси з тим, з чим я не погоджуюся я ніколи в життю не йшов, не пішов минулого року, не піду й у майбутньому.

Я уважав та дальше уважаю, що СКВУ, відбутий в листопаді минулого року був черговою затією нашої соціалістичної "верхівки" (це не робить різниці, що багато з них називає себе націоналістами, бо фактично в них соціалістичні переконання; зачепить такого на розмову, то він вам скаже "свою" думку про Гетьмана і монархію!) – для особистої або партійної слави і розголосу.

Хоча я не є проти самої ідеї СКВУ, навпаки, уважаю, що це корисна і потрібна річ, але уважаю, що відбуття його в листопаді 1967 року, коли Москва гучно святкувала 50-ліття гніту і терору – було абсолютно не на місці. Такий Конгрес повинен був відбутися цього, 1968 року, в 50-ліття фактичного відновлення Української Державности – УНР, Гетьманщини і ЗУНР. Відбуття Конгресу в роковини "1917-го" було звеличенням "революції", а не Української Державности, і вже хоч би з тієї причини гетьманцям-державникам там не було чого місця забирати.

СКВУ був плянований, підготований і врешті проведений соціалістами, бувшими соціалістичними "будівничими" УНРуни та їхніми теперішніми "послідовниками", прости яких, зрештою зовсім слушно, ті самі з гетьманців, які тепер кидають на мене анатему, написали цілі тоністатей. Будьмо послідовні. Який сенс писати проти соціалістів у минулому, а рівночасно приставати і йти на світ" з сьогоднішніми? Та ж ці "живі символи", які були на тому Конгресі, це ті самі соціалісти, які отягалися з побудовою Української Держави, а як були змушені чужинцями такі її якось склеїти, повели в ній соціал-комуністичну політику. Коли ж настала СПРАВЖНЯ Українська традиційна, Гетьмансько-козацька Держава, то вони і з віковичним нашим ворогом – Москвою знухались, щоби цю Державу знищити і встановити на її місце свою соціалістичну "людову республіку". Правда, "живих символів" стає шораз менше, але на лихо і на горе українському народові, вони залишають своїх спадкоємців, які так само думають і також хотіли б мати "таку Україну, як моя партія, а як ні, то нехай не буде ніякої". А ці "спадкоємці" і верховодили на СКВУ.

Ніяких внесків і пропозицій Гетьманського Руху на СКВУ не прийнято і не узглядено, та за виїмком допущення гетьманського представника до одної промови на маніфестації, з гетьманцями там ніхто не рахувався. Ані одного гетьманця не обрано до Секретаріату. Отже було багато причин, чому гетьманці повинні були відмежуватись від СКВУ, так

(Закінчення на стор.10)

СПОСТЕРЕЖЕННЯ І КОМЕНТАРІ

НА ЧАСІ

ШО НАМ ДАВ СКВУ, А ШО ПОВИНЕН БУВ ДАТИ?

Скликаний з таким розголосом, самохвальбою і коштами СКВУ уже поза нами. Сірий член української спільноти в діаспорі, незадурманений партійними ідеологіями, який до тієї метушні приглядався, може повторити за Шевченком: "Великих слів велика сила, тай більш нічого"...

СКВУ доказав, що за 48 літ, від прогри визвольних змагань, які ми програли також через самохвальбу надутих слів, в роді: "як не буде такої України, як моя партія..." Як тоді так і сьогодні ніяких ясних, рішучих, до дрібниць опрацьованих плянів, напрямних дій. Як тому 50 літ так і сьогодні, бундючно надуті, плиткі, без ясних завдань, безконечні промови, без ідеї на будуче. Оборонці СКВУ скажуть, що це була спонтанна українська маніфестація перед американським народом". Маніфестація – правда, але не перед американським народом, лише перед самими собою. Маніфестацією, однак, ще ніякий народ волі не здобув. Скільки маніфестацій, цивільних і військових, з прапорами, хорами,

орхестрами, палкими провами урядили ми 50 літ тому? Вислід: окупація України москалями, голод, Сибір й еміграція. Усі горлачі, які 50 літ тому гордали: "як не така Україна, як моя партія...", як зайці чмихнули за границю і "понесли Європі для виду торбу жebraчу і лице без встиду".

СКВУ це була маніфестація самохвальби. Американці, а навіть Нью Йорк, нею не інтересувався, ба, навпаки, СКВУ зигнорував. Крім добре заплачених кількох репортерів, представників американської телевізії, радія і преси – не було. За кого українці мають і як з ними і СКВУ числяться, свідчить факт, що Вашингтон на цю самохвальбу, яку ми звемо "великою маніфестацією", прислав, як на клини, низької ранги урядника... з уряду для бідних. Не був страшний політик для нашої "великої маніфестації". Якщо президент УККА є республіканець, то де його впливи і зв'язки? Де республіканські сенатори, конгресмени, де американські ветеранські організації? Де ж та репрезента-

ція і зв'язки УККА, де його праця, поза збиранням грошей? Шо більше, навіть у самім Нью Йорку з УККА ніхто не числився. "Велика маніфестація" удостоїлася, як на глум, репрезентанта м. Нью Йорку, аж директора арештів (домів поправи)! А де ж республіканський губернатор Рокефелер, де мейор міста, його заступник, радні? Є чим гордитися, неправда? Всі "велику маніфестацію" зигнорували! Насувають на думку слова пісоньки: "Сам п'ю, сам гуляю".

Причина? Ясна і логічна, для всіх чужинців зрозуміла, лише наші туполобі партійні політики не хочуть її зрозуміти: це брак одного понадпартійного центру.

Усі наші партійні горлачі, що верховодили на СКВУ, скомпромітували себе в минулому з ворогом Америки, а тепер компромітують себе далі круглостольними контактами з теперішнім ворогом Америки. Все це американський уряд докладно знає. Тому оминає українців, як прокажених. Кажім собі правду в очі ясно! В додатку около десять різних партійних груп і центрів репрезентують Україну. Вони забувають, що мають обтяжене конто круглостольними контактами, вони Україну й український народ осоромлюють і понижують, дають чужинцям нагоду до погорди і клин над незрілими до політично-державницьких дій людьми.

В еміграції інших народів із залізної куртини: поляків,

мадярів, чехів і інших є лише один репрезентативно-політичний центр, що круглостольних контактів не проводить. А у нас? УНРада, Стецько, УККА, КУК, Угавера і т.п. і т.д. Тому американці, німці, англійці і інші питають: хто, котрий центр властиво репрезентує українську націю по тій стороні залізної заслони? Бо в Англії є СУБ, в Німеччині інші назви, в Австралії, Бразилії, Аргентині – ще інші, а всі вони репрезентують Україну.

Не саме питає ціла непартійна українська еміграція. Хто репрезентує українську націю по цій стороні залізної куртини? Чи є відповідь? Немає! Тому не дивуймося, що на СКВУ уряд з Вашингтону прислав урядничину з бюро для убогих, а Нью Йорк директора від злочинців.

ВИБІР СЕКРЕТАРІАТУ СКВУ

СКВУ нічого конкретного не ухвалив, бо не мав докладно розробленого плану на будуче і не дав ніяких напрямних на будуче.

а). Не порушив ані одної болючої сторінки нашої еміграції, як ось "круглостольних вітань", репрезентації укр. народу у вільному світі, партійних сварок, релігійних непорозумінь.

б). Асиміляції української молоді та визначення форм і змісту праці для здержання асиміляції;

в). Шкільництва та виховання;

г). Патріархату, церковної богослужбової мови і календаря;

г). Науки й історії (комасція укр. наукових товариств); д). Зв'язків з американським світом, здобування приятелів між чужинцями;

е). Ухвалення програми діяння – несення помочі поневоленій Україні і т.д.

Дурними, не на часі балачками, дотягнуто врешті до вибору Секретаріату СКВУ.

Секретаріат вибрано не з фахівців, політиків, людей науки, а з репрезентантів партій, круглостольників, політикерів, що компромітували і далі компромітуватимуть український народ. Гетьманцям місця в Секретаріаті забракло.

1). Не ухвалено Секретаріатові ані назви ані правильника праці, тобто чим він має займатися та які його цілі і завдання.

2). Не ухвалено Секретаріатові ніяких повноважень, тобто хто Секретаріатові, чи кому він має підлягати, в яких ділянках і т.п.

3). Не дано Секретаріатові ніякої матеріальної бази існування, хочби заплачення ренти за перший місяць існування, канцелярського устаткування і т.п.

4). Не вказано, які секції має Секретаріат створити та звідки і яких фахівців взяти.

5). Не вказано місця осідку Секретаріату і т.п.

Все це доказує, що між аранжерами СКВУ не знайшли (Продовження на стор. 5)

М. Чайка

ЧОМУ РЕВУТЬ ВОЛИ,
ЯК ЯСЛА ПОВНІ?

Короткий аналіз новітньої тактики большевиків на психологічному фронті, відомої під назвою "советської захальщини"

Любове Грізна! Світла моя муко!
Комуністична радосте моя!
Бери мене!

Постаріла вже
Мудрість божа.
Розторожив її
Грізний час.

Василь Симоненко

ВІД РЕДАКЦІЇ: Від Пастернакового "Доктора Живаго", Солженіцина "Івана Денісовича", творів Абрама Терца і аж до "Листів" Аллилуєвої-Сталініної – на Захід продістається "заборонена" в Советах творчість, яка, щоправда, жодної кривди сатанинській комуністичній ідеології не робить, а лише "критикує" людей, які в той чи інший час тією ідеологією заправляли. Слід при цьому відмітити, що ця "захальщина література" "продіставалася" на Захід, коштовно тут видавалася і поширювалася літними кругами, тобто тими самими людьми, які творили, піддержували і далі всіма можливими способами піддержують комуністичну гидру та ніколи не приступили до відкритої боротьби з комунізмом.

Явище "захальщини" не поминуло й українців на еміграції. Не тільки, що не поминуло, але в останньому часі значно прибало на силі, втягаючи в свій смертельно підступний крутиж навіть тих, що голосно рекламують себе "антибольшевиками". Мабуть передове місце в тій "захальщині" на українському відтинку комуністичної мозкопримивальної роботи займає ідол наших "борців проти московського імперіалізму" (але літо-теплих до соціалізму-марксизму-комунізму-інтернаціоналізму) поет – комуніст Василь Симоненко, що його деякі поетів, написані в комуністичному дусі і згідно з правилом – "критикуйте людей, а не ідеологію" – штучно обертається "кота хвостом", на "націоналістичний" лад. В останньому часі

до "Симоненкової легенди" дійшов ще один "мученик-комуніст" В. Чернопол.

Довгий нарис М. Чайки, який оце починаємо друкувати в цьому числі газети, подає докладний аналіз цього явища, правдиво і незаперечно виказуючи, що т. зв. "захальщина" є ніщо інше як найновіша тактика комуністичної Москви для баламучення і приєднання собі тієї частини української еміграції, яка на попередні її трюки, з "гопачниками", "поетами" і іншими висланниками – не зловилася, та що в цьому помагають їй її агенти серед нас, а також: політичні невігласи з високими титулами.

Будучи в повній згоді з думками, твердженнями та аргументацією Автора, поручаємо цей нарис пильній увазі наших Читачів.

1. ШО СПОНУКАЛО НАПИСАТИ ЦЕЙ АНАЛІЗ?

Хоч українці вільного світу розпорочені географічно, поділені партійно та віроісповідно, хоч між ними натворено чимало організаційних, групових та інших гет – ми однак не можемо сказати, що в питанні національно-визвольної боротьби України ми не виступаємо єдиним фронтом. Є серед нас речники і підголосники большевицької п'ятої колони, є про-советські і псевдо-ліберальні й соціалістичні типи, але вони не можуть виступити з їх диявольськими ідеями, не ховаючись під український національний плащик.

Доказом переваги "українського клімату" серед вільних українців є хочби такі факти, як побудова пам'ятника Геневі України в кількох столицях західного світу, величні маніфестації при Четвертому Інтернаціоналі – ООН, при советських посольствах, голодові демонстрації і нарешті демонстрація українських канадійців при найбільшому советському шпигунському центрі в Оттаві 7 листопада 1967 року.

До перемоги вільного українського духа треба

також зарахувати Світовий Конгрес Вільних Українців, маючи на увазі його зовнішньо-політичний ефект. Бо його внутрішньо-політичні тіні і хитби змушують нас задуматись і поки не пізно, вияснити для загального добра, що ці хитби означають і до чого вони можуть довести, якщо наша апатична малоінформована маса буде рівнодушно сприймати й беззастережно аплодувати нашим необрагим провідникам та духовникам, незалежно від того, чи співають вони "за здоров'я" чи "за упокой".

Багато патріотично-думаючих українців може не голосно, може лише в своїй душі питають себе: як це так, що на СКВУ, куди запрошено і найдрібніші секти – не запрошено передового загону борців за святу Українську Правду – Спілку Визволення України? Чому гетьманці-державники, які державно-творчими ідеями і багатством українського духа стоять на вершці національно-визвольного державницького руху – чому вони відмовляються взяти участь в СКВУ?

Таких "чому" є багато. Чому на СКВУ навіть головні провідники "визвольного фронту" вихваляли святкування 50-ліття жовтневої революції, називаючи її облудною назвою "національної революції"? Відомо ж навіть дітям, що наше державницьке уєнерівське свято датується 1918 роком, а тому всякі заскоки наперед вважається "роботою большевиків" в нашому середовищі. Ще одно питання: хто дав право панам Стецькові та Малащуків ставити ім'я письменника-большевика Симоненка поруч з ім'ям нашого національного генія і Пророка Тараса Шевченка? Большевики друкували і друкують твори Симоненка, бо у строфі "Народ мій є народ мій буде" він мав на увазі так званий советський народ. Відомо тепер, чому треба було усунути з дороги Бандеру, з яким у вічність відійшов і той безкомпромісовий національний рух, який займе в нашій історії почесне місце під назвою зненавидженої ворогом "бандерівщини". Не видно було в Нью Йорку тієї безкомпромісової бандерівщини, бо на її місце висувається нова, небезпечна для України потвора "симоненківщина". Варто нашим добрим патріотам з колишнього бандерівського табору добре затямити ці сентенції, бо з бігом часу, згадаєте моє слово, процес "дебандеризації" та "засимоненкування" буде ширитися тихенькими, некрикливими методами так само, як і серед двійкарських близнюків.

Може люди не звернули уваги, однак варто

ЩО НАМ ДАВ СКВУ, А ЩО ПОВИНЕН БУВ ДАТИ?

(Закінчення із стор. 5.)

ростується, від того йому не стане легше. З СКВУ ми цього не довідалися, питання скасування колгоспів і повернення приватної власності не порушувалось.

Так само не було мови про другу частину облудного комуністичного клича "фабрики робітникам". Про це треба було сказати. Так, як "земля селянам", але на *власність*, не на те, щоб селянин лише працював на тій землі як раб на дармоїдів — так і фабрики робітникам, але на *власність*, а не щоб бути лише "пролетаріями", тягловою силою "держави", точніше кліки верховодів. Фабрики на власність робітників в тому розумінні, що всі робітники українських фабрик, після повалення комунізму, одержать рівну кількість уділів вартості фабрики, в якій працюють і чистим зиском, після всіх видатків, діляться. Цього також не було згадано в "багатословних" (слова — полова, каже народня приповідка) резолюціях СКВУ. З чим же СКВУ і його Секретаріат хоче йти до українського народу?

Таких важливих питань є більше, та обговорення їх ще здовжило би і так вже довгу газетну статтю. Я навіть лише кілька, для прикладу.

ЧІМ СКВУ ПОВИНЕН БУВ БУТИ?

Дехто може сказати, що критикувати дуже легко, але в якій спосіб усе направити? Ми повинні прийняти за правило, що кожний, хто критикує повинен подати ідею, як зробити краще. В той спосіб було би менше не-річевої критики і вирівнювання різниць поглядів відбувалося б легше, коли б критикована сторона скористала з тієї критики. Так водиться у зрілих державницьких народів. Така метода повинна увійти і в нас.

Ми, оті безпартійні платники фондів, а таких є тисячі, сподівалися, що СКВУ внесе основну перемену в дотеперішнє партійно-хаотичне життя української еміграції у вільному світі. Я подав уже кілька завваг, що потрібно на будуче направити, а тепер хочу доповнити, яке завдання СКВУ повинен був виконати.

1). Положити кінець хаосу в партії, центрів, груп і середовищ створенням *понадпартійного центру*, який став би духово і політично верховною владою української еміграції у вільному світі.

2). Для створення такого уряду треба було вибрати Централю, а не Секретаріат.

3). Надати тій Централі назву н. пр. "Українія", а не Секретаріат СКВУ.

4). Надати створеній "Українії" в імені всієї української еміграції у вільному світі право репрезентувати ту еміграцію та поневолений український народ.

5). Заборонити усім дотеперішнім фікційним центрам, партіям, оперетковим самозванчим "урядам", яких ніхто ніде не вибирав, право репрезентувати українську еміграцію й український народ.

До такої "Українії" повинні увійти нові люди-фахівці, не скомпромітовані "контактами" ані блазненськими президентами та головами урядів. Половина з них повинна бути з людей народжених в країнах поселення, а половина з новоприбулих. Українська еміграція таких людей має.

З кого такий сенат "Українія" мав би складатися? З представників всієї української еміграції. Як це зробити? Правом вибору! Наприклад: Тов. "Провидіння", голосами усього членства вибирає одного делегата до сенату "Українії". Такий делегат репрезентує 16,000 членів. Кожна Єпархія вибирає одного делегата. Ці делегати репрезентували б стільки а стільки соток тисяч української еміграції обох віроісповідань в різних країнах поселення. Кооперація вибирає одного делегата, інші великі і впливові установи також вибирають по делегатові. Менці центри, групи і т.п. повинні або лучитися з іншими групами, або їхнє членство було б репрезентоване делегатом Єпархії і т.п., до якої хто належить. Таким чином була б охоплена цілість української еміграції і сенат "Українії" фактично всіх репрезентував би не на базі партійної приналежності, але на базі приналежності до українства у вільному світі.

Такий сенат не мусів би бути чисельний — яких 41 до 51 членів, при чому кожний делегат-сенатор виступав би в імені певної кількості тисяч українського громадянства. Ясна річ, що це лише загальний начерк такої схеми, а деталі можна опрацювати. Йдеться про те, щоб створити правдиво понад-партійний і понад-віроісповідний сенат "Українії" у вільному світі. Очевидно, що партії, партійки, групи і середовища залишилися б далі, займалися б далі своїми внутрішніми справами, без права репрезентації української еміграції, бо таке право мав би лише сенат "Українії", як рівно ж він надавав би загальний тон українському життю.

Такий сенат повинен мати постійне місце осідку, скажімо в Нью Йорку чи в Канаді та

мати там повний урядуючий апарат. По різних країнах поселення, де це конечно, можна б творити філії чи пак представництва Централі "Українії". З такою Централею, сенатом "Українії", що одинока репрезентувала б 2 мільйони української еміграції всі мусили б числитись. І чужі і свої. Рішення сенату, дійсно репрезентуючого всіх, були б всіми респектовані.

При Централі-сенаті "Українії" могли б постати секції чи комісії з кількох людей, очолені відповідними фахівцями із специфічними завданнями. Які це були б секції, показало б само життя і його вимоги в даний момент. Для прикладу наведу кілька таких секцій і їх завдання:

1). *Молоді* — організує народжену тут молодь, втягає її в орбіту інтересів України, своєїго обряду, традиції і т.п.

2). *Шкільництва* — школи українознавства, катедри укр. мови і т.п.

3). *Зв'язки і пропаганда* — планування, навізування зв'язків з амер.-канадським світом, урядами, науковцями, організаціями. Видавання відповідної літератури в чужих мовах і т.п.

4). *Оборона і спростування* — спростовувати всякі наклепи, шкідливі для української справи, протидіяти ворожій пропаганді і т.п.

5). *Планування і координація* — демонстрації, походи, збірки, святкування річниць, подій, осуд "не-українських" дій укр. організацій чи партій і п.п.

Так я уявляю собі кістяк оснування "Українії". Скажете, неможливо виконати? Навпаки, дуже легко. Опрацювати до дрібниць плян і за рік усі делегати будуть вибрані, лише потрібно доброї волі. Буде "Українія" демократична? Буде! Бо буде вибрана голосами всієї еміграції. Не будуть, як у большевиків, малі числом партії накидати свого хаосу цілій еміграції.

Я певний, що коли б вибрати таку "Українію", грошеві річні впливи будуть не 60,000, але 600,000, а то й більше. Тоді кожний безпартійний, що сьогодні зражений вашими партійними гризнями, усунувся від усякого політичного життя, стане активним членом своєї "Українії", бо буде розуміти, що він живе і жертвує для визволення України, а не партійних цілей, амбіцій і сварок.

Це одиноке лікарство, яке приверне українцям престиж у вільному світі, щоби з нами вільні народи числилися і не прислали на СКВУ, як представника від себе... директора арештів.

Хочете бути нацією — збудуйте за партії і групі амбіції. Станьте державниками, понад партії, центри і групі гризні. Ви побачите, які широкі горизонти і великі можливості відкриються перед зеднаною "Українією". Не будуйте партій, будуйте Вільну Націю — Державу Українську!

Ваш
Спостерігач

ВІЩІ СНИ ПІД

Змінився наш світ до непізнання від часу нашого геніального письменника Миколи Гоголя. Він, покійний, Царство йому Небесне, своїм духом і титанським творчим генієм відчував наявність "злого духа", "нечистої сили" і цій темі присвятив чимало своїх невмирущих творів.

Побоювання і відчуття Миколи Гоголя підтвердились страшною дійсністю 1917 року, коли всі оті темні, злі і лихі сили вийшли одного дня на поверхню. З того часу немає для них потреби ховатися по нетрях, кручах, кминах і т.д. Вони в людських подобах почали сновигати по святій землі і взяли в свої руки диявольські долю 200 мільйонів людей.

Навіть в сучасній советській пісні співається: "Стала ніч на день похожа". А ми інверсивно скажемо, що "день під комунізмом нічим не відрізняється від ночі! Але антихристи не задовольняються пануванням на землі. Хоч вони Бога не визнають і саме Його існування заперечують — але боротьби з Богом не припиняють ні на мить. Це вони вкладають в уста своїх псевдо-космонавтів що і в космосі немає Бога. І цього Бога там ще не буде, до того часу, доки Америка годуватиме і підтримуватиме ту диявольську систему.

Але киньмо очима в світ, що стоїть ближче до нас. Тут лілі сили, привиди і відьми не чекають на жовтневий день: вони пробують приблизити його поступово. Тут потвора в людській подобі може з'явитися вам на зборах якоїсь громади чи товариства і почати проповідувати свої сатанинські погляди. Клімат поволи насичується не самим лише чортячим злим духом, ні тут справи пішли далі, самі привиди лихі мають без революції право громадянства і часом так одверто висловлюють свої погляди, нібито світ диявола від віку був панівним, а світ Бога і добра був завжди їм підлеглим. Однак повного права чи повної легітимайї антихрист тут ще не має, хоч число його ревних служителів, а також "лицемірів", "лже-пророків і фарисеїв" стає щораз більше. Вони виглядають людьми, ходять між ними, лише одна риса відрізняє їх від інших людей — це їх дволика натура. Кажуть одне — роблять інше, ззовні людина — всередині дідько, одною рукою христиться — а другою пише несотворені речі проти людей честі, добра і справедливості, серед українців — українець, а серед чорного підземелля — слуга диявола.

Але вони також люди. І сні їм сняться людські. Ось подивіться, мов на екрані, який конгломерат снів можна занотувати під новий 1968 рік — а сні, як кажуть, під новий рік бувають віщі.

Колам співіснувального товариства "Пролог", вліво зорієнтованій УНР, двійкарям, реалітетникам, круглостольникам, пачкарям "советської захалявщини" снилося, що в новому році на сцену пропагаторів советської "захалявщини" для еміграції виступить новий і сильний конкурент, а саме "дебандеризатори" та "симоненківці" голосного визвольного фронту. У зв'язку з такими потягненнями симоненківців деякі з наших лівих органів та організацій, щоб випередити потенціальної конкурентів вирішили перенести терен операцій в 1968 році за залізну завісу.

Редакторам журналу "Суча-Сність" снилося, що починаючи з 1968 року "Суча-Сність" буде появлятися в Києві, чи десь під Москвою. Головним і почесним редактором буде В. Чорновіл.

"Екзекутивному редакторові" Канадійського Фармера снилося, що демократизація "Кан. Фармера", розпочата під час СКВУ на платформі "попереднього мафійного домовлення", так "підмочить" престиж газети, що "Бідне Слово", в порівнянні з нею, виглядатиме реакційним та ескремістичним часописом.

Редакторові Голосу співпраці українців з світовою мафією у Вінніпегу снилося, що весь секретаріат СКВУ став на позиції "дядьків отчества чужого". А також, що девізом всієї української еміграції стало: "Країна поселення — перше, Україна — останнє" і що нібито йому в 1968 році присуджено орден "Рептильника Великого".

Сенаторові Павлові Юзикові снилося, що "третьою силою" в Канаді зросла до такої міри, що всі фактично і юридично визнали Українську Радянську Соціалістичну Республіку вільною і суверенною державою українського народу і з цього приводу всюди в Канаді повідкривали українські радянські консуляти, навіть в Давфіні, Манітоба і в Мус Джо, Саскачеван.

Професорові Дудницькому снилося, що в Оттаві створено ще одну корольську комісію, не "Б — Б", але "Б — С" ("Більше Стівжиття"), в якій він став не лише членом, але й "черменом", із специфічним завданням спроваджувати до канадійських університетів не лише Драча і Павличка, але також Шелеста і Кіриченка та інших українців з горбатими носами. Такий самий сон снився і професо-

RADIO & TV SERVICE

ВАСИЛЬ МАКОТА

Продажа — Обслуга — Направи

Гарантована інсталяція телевізійних антен

801 Consol Avenue

Phone ED 42 700

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

НОВИЙ 1968 РІК

рові Мудрому; лише що він був тільки членом в тій комісії, з багато меншою платнею.

О. др. Принципалові Колегії Св. Андрея у Вінніпегу снилося, що він зі страху перед тим, щоб богослови Подгурець і Сарамаха не повернулись до Колегії "доучуватись", видав їм нарешті грамоти закінчення богословських студій.

Закарпатський "міністер", "доктор", нотар і редактор Р.О. Соха мав приймний сон, що на фронтових сторінках всіх газет на північно-американському континенті появилися великі світлини, що зображували його, як він розмовляє (часто з чаркою в руці) з міністрами, послами, президентами і т. п. Це його так вразило, що він надрукував у своїй газеті черговий донос на вінніпегського редактора "антисеміта" і то не лише по українськи і по англійськи, але також по жидівськи, не пожалівши навіть значної витрати гроша на переклад доносу на жидівський жаргон. Але фірма Шварцман і Лейбовіц дала велике оголошення до його газети, що з таким покрило цей його видаток.

Провідникам УККА, КУК та СКВУ снилося, що святкування жовтневої революції на еміграції, під маркою ніби то "Національної Революції", буде продовжене і в 1968 році, бо не всі організації скористалися з "порад" УККА і КУК вшанувати революцію в 1967 році.

"Асоційований" редактор "Вільного Світу" мав кошмарний сон, що він перестав бути овечкою, а стався вовком, але фермери прогнали його геть, кличучи вслід за ним: "Ти був чужий!".

Професорові Левові Добрянському, чоловічому діячеві американських українців снилося, що не то в Україні, не то в Хозарляндії, не то йому, не то комусь іншому споруджували пам'ятника. Насправді це був пам'ятник Давидові

Редакторам "Бідного Слова" снилося, що на українських сценах Канади та Америки повною парою ставлять "Мазепу" за текстом геніального московського поета Александра Чушкіна. Головну жіночу роль грала "Мадама Фурицева".

Редакторам газети "Шум України" снилося, що під шумок "симоненківщини" весь світ перестав боротися проти комунізму, націонал-комунізму, марксизму і т. д. бо серед тих рухів є чимало "великих приятелів українців" Що у зв'язку з такою карколомною метаморфозою, найбільше борців проти "московського імперіалізму" виявилось в Югославії, на Кубі, в Китаю та інших загрожених країнах.

Редакторам "Нового Шляху" снилося, що в 1968 році їхня газета змінила назву на "Нові Шляхи", перебираючи повністю її ідеологію цього передвоєнного львівського видання з часів першої ікроїдної зміновіховщини, та що у зв'язку з тим до редакційного складу долучився ред. Степан Волинець, як спец від такої "публіцистики" ще з "старого краю".

Патріотичній українській пастві та добрим нашим священикам снилося, що об'єднані Церкви об'єднались в 1968 році в одну Українську Християнську Церкву, на базі повного заперечення інтернаціонального псевдохристиянського екуманіального руху і повної сепарації від Риму та Москви. Спротив та нехоть до такого поєднання виявили лише владики.

Лідерів АБН п. Стецькові і лідерів ЛВУ в Канаді п. Малащуків снилося, що на урочисте відкриття пам'ятника Симоненкові в с. Білівці на Полтавщині запрошено і їх, як ревних любителів Симоненка і симоненківщини.

Редакторів Сосницькому снилося, що в 1968 році пощастило організувати демонстрацію проти "московського імперіалізму" біля совєтської амбасаді в Оттаві разом з жидами, без СВУ, і що після такої демонстраційніки ніхто не претендував на "першуна-організатора" демонстрації, як це було в 1967 році.

Одному торонтонському Владіці снилося, що Комітет Оборони Обряду і Традицій самоліквідувався в 1968 році і таким чином відкрив шлях безперервної праці на ниві денационалізації, латинізації та ліво-екуманіального закуричення пастви.

Спиридон

Петро Пігічин

ПРОЧИТАНЕ І ПОЧУТЕ

"СВІТЛА І ТІНІ" СКВУ

На конференції СУЖ (Спілка Українських Журналістів) під час СКВУ в Нью Йорку, голова тієї Спілки наминав присутніх журналістів, щоб вони писали лише про "світлі" моменти Конгресу, а промовчували "тіні". Навіть як вже журналісти розходилися, то їм голова кинув у слід: "Пам'ятайте, панове, лише тіні!" Що й викликало загальний сміх, бо, як видно, пан голова, як то кажуть, "загальопувався".

Видно, що журналісти взяли собі до серця цей заклик своєї голови, бо досі в українській пресі пишеться, з більшим або меншим переборщенням, лише про світла Конгресу, а про тіні — ні чичирк.

Ми це погоджуємося з шановним головою СУЖ. Ми думаємо, що люди, які складали гроші на цю коштовну прогульку наших "лідерів" до Нью Йорку, повинні довідатись і про "світла" і про "тіні". А що ніхто про "тіні", як видно, не збирається писати, усі розхвалюючи "історичний листопад", на нас спадає невдячний обов'язок написати про деякі з тих "тіней", аби люди, поміж "світлами" і "тінями", знайшли десь трохи правди.

*

Насамперед одна ще з перед-конгресових "тіней". Не всім відомо, що Джана Діфенбекера, бувшого прем'єра Канади і бувшого провідника консервативної партії, присутність якого на СКВУ українські журналісти всяко використовували і використовують (будь-що-будь він був там найбільшою "шишкою", бо ж опікуна бідних та директора від арештантів — офіційних представників Америки на СКВУ нема що до нього прирівнювати) — отже, що того Діфенбекера, якого, як вище сказано, всяко використовують, аби надати СКВУ більше "світла" — запрошено до участі в СКВУ шойно після того, як він сам туди запросився. А сталося це так:

Одна канадійська газета, по втертому звичаю, рішила використати і СКВУ для здобуття комерційних оголошень. Второпний видавець напередодні Конгресу вислав до визначних мужів та інституцій Канади відповідні листи з поясненнями про СКВУ, просячи при цьому, щоб ці особи та установи прислали "привіти" для такого величавого збору українців у Нью Йорку, які то "привіти" будуть надруковані в тій газеті, по комерційній ціні стільки то а стільки за цаль на шпальту.

Хоча в тому часі п. Діфенбекер вже не був ані прем'єром, ані провідником партії, (можє й тому аранжери СКВУ в Канаді про нього забули), то видавець тієї газети добре знав, що українці мають тепле

місце в своєму серці для п. Діфенбекера, зокрема за те, що він свого часу відважився сказати в гнізді одновітників інтернаціоналістів — ООН, що Україна поневолена, (що для тих, які кермують тією організацією не було ніякою новиною, бо самі, кляті, її поневолили) — то ж думав, що й Діфенбекер на таке оголошення пару десятків кинє. Вислав він Діфенбекерові ці комерційні матеріали про СКВУ і не помітився. Як можна було сподіватися, п. Діфенбекер відгукнувся на це позитивно. Не тільки, що прислав "привіт", але ще й дописав від себе, що він не від того, щоб самому на такому конгресі не побути, та ба, його не запросили...

Редактор тієї газети, кажуть, хотів про цей випадок написати в газеті, бо це ж неабиякий "скуп", але видавець уважав за відповідніше вперед повідомити про це "український парламент" в Канаді — КУК. Як почули це в КУК-у, що Діфенбекер сам напрошується на Конгрес, то їм аж волосся стало дубом. Просять цього видавця: "На милість Богу, не друкуйте нічого про цю справу. Ось, ми зараз таки беремося за телефон, телефонуємо прямо в парламент, в Оттаву, а потім ще й телеграму вишлемо, особисто та уклінно запрошуючи його на наш конгрес. Мовчіть про це, ради Бога, хіба, що хочете, щоб було так, як було за вашого попереднього редактора, не псуйте того співжиття, яке тепер між нами заіснувало і ви знову стали українською газетою. Мовчіть, а то може вийти така халепа, що нам люди грошей на нашу поїздку не дадуть".

Видавець, не хотючи повністю втратити українськості своєї газети, послухав КУК-а, а редактор послухав видавця і так про цю "тінь" досі ніде не було повідомлено.

В міжчасі КУК потелефонував Діфенбекерові, Діфенбекер приїхав до Нью Йорку, з'їв собі вечерю на бенкеті і пальнув шабляною промовою, що мовляв про всякі революції треба забути, треба вдержувати мир в світі за всяку ціну, а визволення України можна досягнути лише через ОН, де

до совєтських делегатів (в тому і до "українських" совєтських делегатів) треба про українців й Україну що деякий час промовляти: "дайте їм волю, дайте їм волю, дайте їм волю". Потім він сфотографувався з "президентом", українські газети цю фотографію помістили на перших сторінках і все було окей.

*

Другий епізод це або "світло", або "тінь" — залежно від того, як хто на це дивиться і в яких кольорах любується.

Аранжери СКВУ довго над тим думали, якби то символічно виявити характер цього Конгресу. Думали, думали і врешті знайшовся один "геній", що знайшов на це спосіб, дійсно гідний якогось голівудського режисера — що лише показує, що ця людина марнується серед нашого "загумінку", а повинна б бути десь в "Метро-Гольдвін-Маєр", чи в іншому "Де-зі-лю". Ефект його режисерства, кажуть, був оголомшувачий. Оголомшив всіх і вся, що були свідками цього видовища.

Просимо собі уявити:

Заля наповнена народом. Всі в піднесеному настрою. Де ж таки: стільки прапорів пройшло. Духовники, що ще вчора кидали анагему на тих, що пішли не до "своєї" р'єрки, — розцілувалися. "Живі символи" революції перед людськими очима показалися...

І ось серед такого одушевляючого піднесення на залі гаснуть всі світла. Замість них, один по одному, запалюються червоні рефлектори, з кожного кінця залі і всі спрямовані на місце, де скупився конгресовий хор. В залі стало червоно, лиця хористів червоні, президія на трибуні (Закінчення на стор. 9).

НАПРАВА ВЗУТТЯ

PAUL'S SHOE
REPAIR

Виконуємо всякі напрями
мужеського, жіночого та
дитячого взуття
солідно і по уміркованих
цінах

Власник Павло Войтюк

461 Pembina H-wy
Winnipeg 19, Man.

ПАЧКИ В УКРАЇНУ

Росію, Литву, Лотву і т. д.

МАТЕРІЯЛИ Мито оплачене!

ХАРЧІ

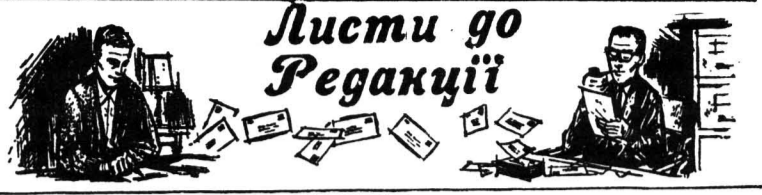
VEGA IMPORTERS &
DISTRIBUTORS

OVERSEAS PARCEL SERVICE LTD.

950 MAIN ST., WINNIPEG 4, MAN., CANADA

Phone: 582 4744

Власник ЄВГЕН ЯНИЦЬКИЙ

ШЛЯХИ, ШО ВЕДУТЬ ДО БОГА

Шановний Пане Редакторе!

Знаю, що своїм листом забіраю у Вас багато часу, але прошу уділити мені пару хвилин, щоб вислухати мене в листовній формі. Поперше сердечно дякую Вам за Ваші науково-релігійні статті, які з великою увагою та цікавістю прочитую по кілька разів, вірніше кажучи, я студіюю їх.

Отже, Ви спонукали мене виписати Вашу газету "Український Світ" та працювати серед кола моїх знайомих з метою розповсюдження цього часопису.

Студіюючи Ваші глибоко-змістовні статті, я також із свого боку дозволю собі написати пару слів із мого поняття шукання Правди Божої.

Не знаю до якого віровизнання Ви належите, бо то врешті не грає жодної ролі, поскільки назва без віри живої, нам нічого не дає.

Істотне призначення людини полягає в тому, щоб прийняти Правду Бога Животворящого, Який є початковою причиною всього створеного. Цей перехід від старих понять до реального поняття шукання Бога є важкий і тому хтось мусить знімати це покривало, цей вельон зі Св. Писання, який кидає густі тіні на світло Правди, особливо в Старому Заповіті. У старозаповітній добі Бог відкриває Себе через сумління людини, через природу та її силу містерії і через особливу мову природи, яка промовляє до вишого людського розуму. Псалмо-

півець Давид умів читати та розуміти мову природи і знав, що всесвіт сотворений Богом. Новозавітня доба принесла нам філософію Бога через нашого Учителя, Спасителя світу, в Якому Бог виявив Свою неизречену любов до Свого творива.

Людина мусить підкоритися Божому закону любови, яка дає нам найвище благо, коли людина зрозуміє, що в ній, та в усіх людях, живе один і той же Дух Божий; та що виявом цього Духа є любов і правда, бо любов не чинить неправди, якщо вона істина.

Коли людина пізнає Світло Правди, тоді і культура її перестане давати повід до різних непорозумінь, неправди і сварів, яких, на жаль, ми так багато маємо і серед нашого українського суспільства.

Лише провідник Духа Бо-

жого, любов і правда узгіднять нас не тільки в наших релігійних поглядах, але ми прийдемо також до єдності й на політичному тлі.

У людини мусить бути одна боротьба зі своїм власним невідосконаленням; і вона триватиме в нас до тієї пори, поки ми не виконаємо заповіту Христа Спасителя: "Будьте совершенні, як Отець небесний!"

В лиці Спасителя світу ми бачимо те Світло Правди, ту високу мораль, яка повинна бути зразком для кожного з нас.

Силкуючись зрозуміти Його науку, прийняти та застосувати в житті.

"Той, хто прикладе зусилля, увіходить в Царство Боже". "Царство Боже силою береться". "Багато покликаних, та мало вибраних". Так голосить нам Слово Боже.

Нехай же Господь Бог наш допоможе Вам відкривати дійсні шляхи шукання Бога Животворящого, готуючи будівничих Його Царства на землі. Не занежайте Вашого доброго початку, а Господь поблагословить Вас.

З пошаною до Вас,
*Марія Косенко,
Нью Йорк, ЗСА.*

НОВИЙ ЕТАП БОРОТЬБИ

Вшанований і Дорогий Пане Пігічин!

З нагоди свята Різдва Христового і Нового 1968 року щиро-сердечно Вас вітаю і бажаю всього найкращого в житті і ділах Ваших на славу України і в служінні визволенню українського народу від московської окупації та від рабської комуністичної системи — неволі.

Широкосердечно дякую за над-

силання часопису. По своїй бідності, на жаль, передплатити не можу, бо маю з ним, допомоги "Фюрорге" лише харчовий мінімум.

Назва часопису — "Український Світ" — широкого діяпазону, всеукраїнського значення, яка говорить за те, що часопис призначений для цілого українського світу, а не лише для одного якогось угруповання і зміст його має відповідати назві — заголовкові.

Український світ — це всеукраїнське коло природних і громадських явищ, у минулому і нині, духових і матеріальних речей, світ, у якому живе і діє українська людина. Це духовна і матеріальна дійсність, що оточує українську людину, цілість явищ українського життя в усьому світі, які є відображенням української свідомости, громадсько-економічних і національно-політичних формацій та політико-соціологічних концепцій українських партій, а в них, зокрема, аграрно-селянських та індустрійно-робітничих питань.

Призначення часопису, що прибрав таку багатомовну назву, це гуртувати і формувати навколо себе ідеалістично-державницьку суспільність, координувати світогляди, спрямовувати всіх і все на "чин викуплення землі" в одному головному напрямку всеукраїнської боротьби з окупантом України, щоб "возстать собором" за визволення "колись преславної землі" та утворення одної суверенної держави українського народу на всіх етнографічно-історичних українських землях.

Часопису, що стояв би на таких засадах досі не було, бо

всі стояли на певних партійно-гетових засадах. Тимчасом всім нам потрібне єднання і співпраця. Але співпраця наша є бажана і можлива на платформі всеукраїнськості, побудованій на органічних складових цілої нації, що творять гармонію її життя, а не на універсальних партіях, що ворогують між собою, в змаганні за монополію.

Часопис "Український Світ" побудований на таких чітких, всеукраїнських, державницьких засадах безперечно знайде чисельних читачів, передплатників і прихильників тієї концепції, згармонізує українське політичне життя, змобілізує українську громадськість до конкретного всеукраїнського державницького чину і прислужиться до руйни деспотичної московської імперії з тоталітарною, однопартійною, комуністичною рабською системою.

"Український Світ" є конче потрібний для української еміграції у вільному світі. Він започаткує новий етап боротьби за здобуття суверенности українського народу та відновлення української держави. Такий оригінальний і єдиний на еміграції український часопис буде життєздатний і він за своїм принципом, матиме духовий зв'язок усім українським народом.

Ласкаво прошу поділитися своїми думками зі мною на цю тему і т. ін. На випадок, якщо Ви хотіли б щось з цього оприлюднити в пресі, то лише за ініціалами "ЮХ". За справжнім прізвищем з певних причин я уникаю виступати в пресі.

Прийміть запевнення у великій пошані до Вас,
Ваш
*Я. Ш.,
Чикаго, ЗСА.*

Незалежний Християнський Часопис

Вельмишановний Пане Редакторе!

Посилаю Вам чотири імена з річною передплатою за часопис "Український Світ". При цій нагоді дозволю собі сказати кілька слів. Ваш задум видавати незалежний християнський часопис є гідний пошани. Правдиве слово зможе нас не тільки висвободити з під гіпнози всяких "гуманістів", але також вирощуватиме нові покоління хрестоносців і месників української правди.

Треба пам'ятати, що і тут на Заході, в т. зв. вільному світі, є дуже небезпечним протиставитися тиранам-"гуманістам" і ставати на про з фарисеями й антихристом інтернаціонального Дармоїдства. Вірмо, однак, що з Божою поміччю та з молитвами при грошевій допомозі читачів, "Український Світ", як авангард Правди — переможе.

Ніль і завдання "Укр. Світу", своєрідне "вірую", варто було би помішувати, скажімо, у формі 10 заповідей, в кожному числі. Особливу увагу звернути на такі документи, як ось звіт про капітана Шуйлера, інформувати про

ПІД УВАГУ ЧИТАЧАМ ОКАЗОВИХ ЧИСЕЛ "Українського Світу"!

Шукаючи в газеті лише політичної сенсації, Ви Дорогі Читачі, можливо пропустили нагоду отримати цінну премію зовсім даром, а саме, цінну книгу, "Історію України-Руси" Миколи Аркаса, НЕ передплативши часопису "Український Світ", в порядку "самоприднання", як про це пишеться у великому оголошенні на 12 стор.

Трошки арифметики: 7.25 дол. (ціна книги), мінус 5.00 дол. (передплата), залишає надвишку 2.25 дол

Іншими словами, за 5.00 доларів отримаєте вартість 12.25 дол. — вартісну книгу і газету, що буде приходити до Вас цілий рік.

Не поминіть тієї нагоди, яка більше ніколи не повториться!

Товариство Сприяння Поширенню Консервативної Преси

дії інтернаціональних змовників. Нажаль в нас сьогодні загально дуже мало знають, де є корінь лиха, хто властиво був творцем народобивчої імперії СССР.

З огляду на специфічність часопису "Український Світ" я гадаю, що краще було б змінити теперішню величину на розмір вісімки. Така величина є ліпша для пересилки, як теж для переходу.

Остаюсь з глибокою пошаною
*Я. Ш.,
Чикаго, ЗСА.*

Вказує шлях до Правди

З Різдом Христовим і Новим Роком хочу широко привітати Редакцію "Українського Світу", який то часопис, як оця різдвяна зірка, що вказувала всім місце народження Вічної Правди — тепер вказує нам шлях до Української Правди, шлях, що веде нас до Вільного Києва, столиці нашої Неньки України.

П. І. Склярєнко

Люблю читати "Український Світ", бо він скріплює в мене любов до України, ізза якої прийшлося перейти важкий життєвий шлях.

Десятилітнім хлопцем я був мобілізований на (Закінчення на стор. 9.)

ТОВАРИСТВО ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЧНОЇ ПРАВДИ

ПОВІДОМЛЕННЯ В СПРАВІ ВИДАННЯ КНИГИ "КОЛИ ПРОМОВИЛА ЗЕМЛЯ УКРАЇНСЬКА"

Повідомляється ВШ. Членів вищеназваного Товариства, що різні труднощі, з яких деяких ще й досі не побороно повністю, унеможливили приступити вчасніше до видання запланованої на мин. осінь книги "Коли промовила Земля Українська". Ці труднощі заключалися головню в зібранні для фото-репродукції матеріалів, призначених для книги і друківаних в одній газеті на протязі передминулих двох років.

Однак в останньому часі положення змінилося на краще і підготовка Книги до друку поступає вперед. Коли не вдасться повністю усунути тих труднощів, про які згадується вище, Книга появиться без тих матеріалів, а на їх місце придуть інші, друківані лейнде. У всякому разі Книга ОСТАТОЧНО появиться на весні н.р., в 50-ліття відновлення Української Гетьмансько-Козацької Держави.

Величина Книги, в основному, залежатиме від суми грошей, зібраних на цю ціль. Тому ще даліше приймається вплата на фонд видання Книги.

Чеки, грошеві перекази, тощо просимо виписувати на: **Ukrainian Historical Truth Fund** і висилати на адресу Видавництва "ОСНОВА" — чи пак Редакції "Українського Світу".

Петро Пігічин,
Гол. редактор Книги

"СВІТЛА І ТІНІ" СКВУ
(Закінчення із стор.7.)

червона — все червоне, а по-червонилій хор як не гукне всією натугою своїх грудей:

"Вічний революціонер!
Дух, що тіло рве до бою!
Він живе, він ще не вмер!

А потім ще дужче:

"Ні повіськїї тортури...

Почервонілі (і то не лише від червоних рефлекторів) "революціонери", на трибуні і денеде на залі в тому моменті грізно поглянули на присутніх "попів" так, що ті не знали куди дітись і, чи то в замішанні, чи для фасону, й собі стали, за хором, підтягати басками революційну пісню...

Ефект був оголомшуючий!

Ізза недостачі місця про інші "тіні" розкажемо іншим разом. Є їх дуже багато. Не лише очевидних, але й "позакулісових", всяких торгів, "що мені, а що тобі", "що ти мені за те, а що я тобі за те", і т.п. і т.д. Є про що розказувати. І розкажемо!

Та заки залишимо цю тему, хочемо згадати про один симптом "єдності", ніби осягнен-

Вказує шлях до Правди
(Закінчення із стор. 8.)

війну і служив в Одесі. Скоро настала революція і вже додому мені не довелося повернутись. Боровся я за нашу Батьківщину, потім брав участь в Зимовому Поході. А тоді табори в Польщі, праця на Поморю, над будовою залізниці. Згодом переїхав в місто Слонім, на Білорусі. Там і застав мене прихід большевиків у 1939 році. Був арештований і просидів два роки, аж до приходу німців. А потім відома доля скитальця, аж опинився в Канаді, де самітно доживаю віку.

Бажаючи Вам успіхів у новому році, прирікаю, що буду підтримувати "Український Світ" всіми можливими мені засобами, бо він заслуговує на таку підтримку.

З пошаною до Вас,
І. Склярєнко,
Лондон, Онтаріо

ПОДЯКА

З нагоди Різдва Христового і Нового Року ми отримали багато привітів і побажань від наших Передплатників і Прихильників, подібних як від п. Склярєнка, який вище подаємо. Не маючи змоги відповісти всім особисто, на цьому місці складаємо всім якнайсердечнішу подяку.

Зокрема щиро дякуємо тим нашим найвірнішим Прихильникам, що прислали пожертви на "коляду", особливо збірщикам, що переводили збірки на допомогу нашому Видавництву.

Щєраз всім сердечно дякуємо. Нєхай добрий Господь сторицею заплатить Вам за Вашу щирість і щедрість.

Ваш
ПЕТРО ПІГІЧИН

ної на тому Конгресі, який підпав нашій увазі.

Українські газети писали і пишуть про велике "єднання" всіх українських віровизнань. Духовні провідники української католицької, православної і протестантських Церков обнімалися і цілувалися та в доказ своєї "єдності" видали своє спільне звернення до своїх братів і сестер в поневоленій Україні. Звернення як звернення. Нічого нового наші духовні провідники не сказали, ані нам, ані нашим братам і сестрам, бо всі ми знаємо, що вони поневолені і позбавлені всяких прав.

Та не в цьому річ. Це звернення згодом надрукували українські газети. І як в Нью Йорку було "обнімання" і "цілування" — так в пресі, після Конгресу, вже зроблено

"перегородку" між українськими католицькими і православними та протестантськими духовниками.

Наприклад, часопис "Нувий Шлях" (ч. 49, з 9 грудня 1967) подаючи підписи духовників під згаданим зверненням, від католицьких і православних духовників відгородив ризкою протестантських духовних провідників, пасторів Івана Єсєнєного і др. Л. Жабко-Потоповича.

Колись в "старому краю", як в селі померла місцева людина, її хоронили на місцевому кладовищі, але якщо помер якийсь "зайшлий", щодо якого не було певности, "якої він віри", то його хоронили "за огорожею".

Поганий знак для "єдності", яка ніби мала бути осягнена на Конгресі.

ПРИВІТ І ЗВЕРНЕННЯ

Президія Ради
Гетьманського Руху,
Нью Йорк

З нагоди Свята Різдва Христового, Нового Року і Ювілею 50-річчя відновлення Гетьманської Держави 29 квітня 1968 року — Президія Ради ширю вітає Людей з усіх Земель Соборної України, в її етнографічних межах і в розсіянні суших.

Подія 29 квітня 1918 року освячена Церквою Христовою в Києві, під молитовні дзвони Святої Софії. Гетьманський Ювілей довершує княжий і королівський Ювілей 1100-річчя Української Державности, з якого росте живий ідеал України.

У виконання постанови Четвертої Сесії Пленума Ради Гетьманського Руху про перевидання праці професора Д. І. Дорошенка "ГЕТЬМАНСЬКА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА", в перекладі на англійську мову, — Президія Ради, з метою розповсюдження історії Державної України серед англійськомовних читачів, ухвалила, негайно поробити заходи, як в напрямі організації групи науковців — перекладачів та заангажування англійськомовного редактора, так в напрямі підписання контракту з американським видавництвом, з тим, щоб така праця в англійській мові побачила світ у 50-ту

річницю життя і діяльності Другої Гетьманщини.

Доцільність тих заходів не може викликати жадних сумнівів, бо ДРУГИЙ ТОМ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ 1917—1923 років становить досі єдину унікальну збірку першоджерельних документів, що розповідають правду про реалізацію національно-державної ідеї ІСТОРИЧНИМ ЧИНОМ ГЕТЬМАНА ПАВЛА СКОРОПАДСЬКОГО.

Актуальність завдання перевидання цього незамінного джерела є поза всяку дискусію.

Тому Президія Ради Гетьманського Руху висловлює певність, що всі українські державники, а в першу чергу організовані гетьманці — радо візьмуть на себе заопікування фінансовою сторінкою перевидання праці історика Дорошенка; і з нагоди Різдва та Новорічних Свят, та з нагоди Ювілею 50-річчя 29 КВІТНЯ Р.Б. 1918, складуть свої пожертви на ту благородну ціль до Гетьманського Фонду, на адресу побратима Михайла Чемного в Дітроїті.

Імена жертводавців, які складуть датки по 100 і більше доларів, будуть видруковані на звороті титулярної сторінки перевиданої книги. Імена з меншими датками будуть уміщені на другій сторінці тієї ж книги.

Полк. А. КМЕТА
Голова Президії Ради
Гетьманського Руху

Проф. А. МОСКАЛЕНКО
т.в.о. Секретаря Президії
Ради Гетьманського Руху

Пожертви посилати на адресу:

MR. MICHAEL CHEMNY
1719 E. Outer Drive
Detroit 34, Mich. 48234

ПЕРШИЙ, ХТО ВІДГУКНУВСЯ

Першим, що відгукнувся на "Привіт і Звернення Президії Ради Гетьманського Руху" про перевидання праці проф. Дорошенка "Гетьманська Українська Держава 1918 р." є ред. Юрій Лавриненко, який понад рік тому мав операцію серця, яку витримав дуже добре, а тепер приходиться до повного виздоровлення.

Він працює над книжкою "Зруб і парості", яку тає надію видати в 1918 році.

Редактор Юрій Лавриненко є глибокого переконання, що без видання спадщини історика Дорошенка і геніяльного соціолога Вячеслава Липинського, науковому світові буде дуже важко пізнати українську проблему в двадцятому столітті.

Перший даток в сумі 5 дол. надіслано до Гетьманського Фонду в Дітроїті.

А.М.

РОМАН МЕТЕЛЬСЬКИЙ (З ПЕРШОГО ВІНКА)
З ТІНІ

I.

Розвіялась заслона з тіні,
Шо бовваніла сотні літ
І пільмою вкривала слід
Нищівного вужа пустині.

Віками крився гном — а нині
Втягнув людей до скритих сіт
Й безрадністю тріпоче світ,
Нєначе муха в павутинні.

Народам скутаним в облуді
Ввижається суспільний рай,
Куди веде по грішнім зводі
Найбільший світовий шахрай,

Шо відчиня пекельний ад
І бачно днесь вогнєнний чад.

II.

І бачно днесь вогнєнний чад
Приїдєшнього страшного аду,
Куди на спалєння й загладу
Появлений провадить гад.

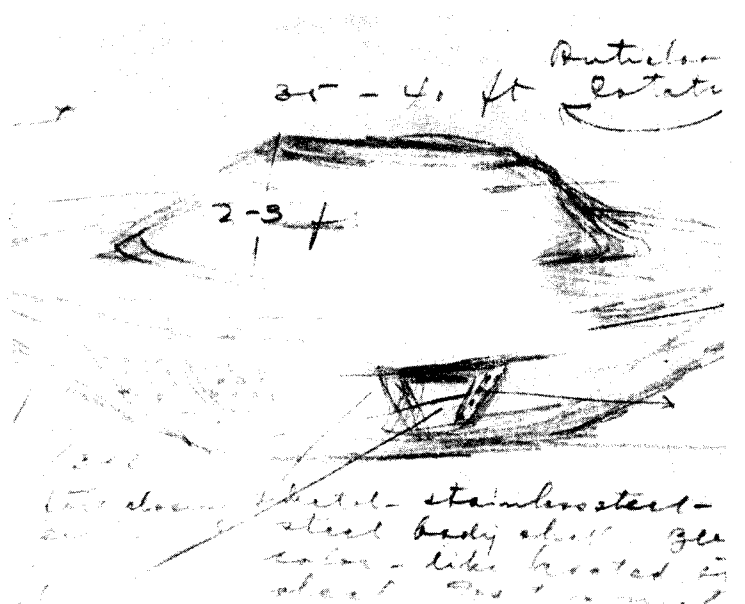
Понишивши правління лад
Отруєю страшного яду
І обезвладнену громаду
Провадить в вир шляхом принад.

Де всіх безвладних покоління
В одну збирається юрму
Під сатанічне володіння,
Шо ставить світську тюрму.

І в ній для знищєних громад
Рокований виднє ад.

ЧИ НАС ВІДВІДУЮТЬ ЛЮДИ З ІНШИХ ПЛАНЕТ?

Степан Михалєк, механік і пропєктор-аматор з Вінніпєгу, каже, що так! До цього твердження він має причину. В травні минулого року, коли він шукав за мінералами в лісі біля Фалкон Лєйк, околє 80 миль на схід від Вінніпєгу, колє нього осілось міжпланетне судно ("літаюча тарілка"). Михалєк докладно це судно оглянув, відрисував його вигляд, а навіть торкнувся його рукою, при чому загорілись в нього рукавиці, які він мав на руках. Видувом з цього судна, коли воно підносилось в повітря, він був попечений в груди, а сліди цього попечєння далше що якийсь час появляються на його тілі, останньо навіть кілька тижнів тому, про що писалось в місцевих газетах.

Так виглядало міжпланетне судно, яке п. Михалєк бачив і якого торкнувся. Цей шкїц він зробив на місці осїдку судна, з віддалі кількох стїп від нього.

Канадїські й американські урядові, військові та наукові чинники прослїдували цей випадок. Міністер оборони Канади заявив недавно в парламенті в Оттаві, що це не було б в загальному інтересі подати до відома вислїд тих урядових дослїджень випадку у Фалкон Лєйк.

Цю свою дивну пригєду п. Михалєк описав у книжці під заг. "Моя зустріч з Невідомим Літаючим Обєктом", яку в англійській мові перєповів молодий наш журналіст Павло Пігїчин (син ред. "У.С."), а видалє її наше Видавництво "ОСНОВА". В книжці багато ілюстрацій та докладний опис цього дивного випадку і його наслідків, які п. Михалєк відчуває і досі.

Книжка коштує один долєр і її можна набути в нашєму Видавництві.

ET TU, BRUTUS..?
(Закінчення із стор. 3.)

як це вирішила Президія Ради Гетьманського Руху.

Рік тому, коли оборонці "національних святощів" мене атакували, виписуючи проти мене пашквільні "редакційні" та ідіотичні "заяви" з підписами "національних установ", ніякий з тих оборонців не відважився виступити та в чесній дискусії й аргументації доказати, що те, що я подав чи дозволив полати в "К.Ф.", було неправдою. Таких відважних не було, натомість всі вершались: "розпни, розпни!" Чи це саме має повторитися і тепер? Чи не краще було б тим, які ведуть проти мене "позаплічну агітацію", виступити з чесною аргументацією хоч би і в цій газеті та доказати слушність свого поступовання? Коли мені буде доказано, що не вони, але я помиляюся, то я радо визнаю свою вину.

Всяка інша їх "діяльність" може зробити лише кривду цілості Гетьманського Руху. Перед гетьманцями далеко важливіші справи ніж суперечка за участь чи неучасть в СКВУ. Ми увійшли в 1968 рік. 50-ліття найсвітлішого моменту в історії наших визвольних змагань — відновлення традиційної Української Гетьманської Держави — не за горами. І не стрепенемося, як величя дата 29 квітня стане віч-на-віч перед нами. Чи не краще, замість витрачати енергію на взаємні цькування, сконцентрувати її на підготовку гідної зустрічі тієї славної дати?

Плянється перевидання Історії України проф. Дмитра Дорошенка в англійській мові, підготовляється до друку (і то з великими трудами, а джерело багатьох з них є якраз в тому, що я не пішов на компроміс мин. року) видання історичних статей і матеріалів "Коли промовила Земля Українська". Консервативна преса, як "Батьківщина", так і ця газета, борються з фінансовими труднощами. Зробімо це об'єктом цього ювілейного року поставити на твердий матеріальний ґрунт ці дві газети, нехай вони живим

словом, а не лише історичними доказами несуть між українців консервативні ідеї. Подумаймо над способами, як це зробити. Порадьмося над тим, будьмо в "єдиномислію", а не в роздорі, якщо нам дійсно дорога консервативна гетьмансько-козацька ідея, а не власні амбіції та егоцентризм.

Я згадав лише три "ювілейні проекти", а їх може бути більше. Можна би, наприклад, влаштувати Гетьманський Здвиг десь в центрі найбільшого скупчення, з відповідною

програмою. Може не такий "імпазантний" як СКВУ, але гідний і сповнений дійсної патріотичної ширості і вірності гетьманським ідеалам. Можна зробити багато чого більше.

Тому, на мою думку, для добра всіх краще було б занести справу цього неfortunного для нас (з якої точки зору не дивитися б) СКВУ, а зосередити нашу увагу на цей важливий для нас Ювілейний Рік. Якщо цього не зробимо, то і цей рік залишить до гетьманців таку саму пам'ять, яку залишив по них СКВУ і його Секретаріат.

Петро Пігічін

ЧИ СКОРО ТРЕТЯ СВІТОВА ВІЙНА?

Чи папа Павло 6-ий помер в 1968 році, а Роберт Ф. Кеннеді буде вибраний президентом ЗСА? Так віщує один славний бразилійський астролог-ясновидець, багато передбачень якого справдились у минулому.

Омар Кардосо, пишучи в аргентинській газеті "Ля Пренса", каже: "Папа Павло 6-ий має коротке життя. Не пройде 1968 рік і його заскочить смерть внаслідок інфекції кровоносних суден."

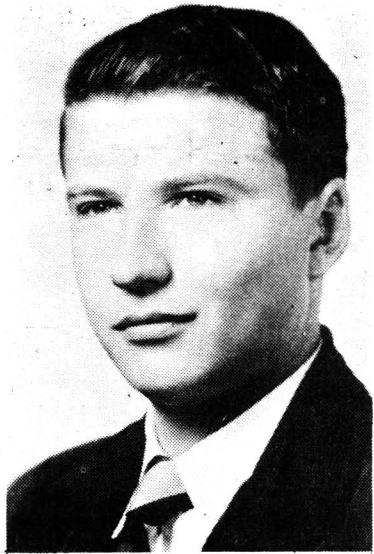
В 1968 році, за віщуванням Омара Кардосо, мають померти й інші визначні особи. І так: През. Франції Ле Голь помере в листопаді ц.р., замордований в його бюро. При кінці року помере премер Португалії Олівейр Салязар, як рівнож бувший диктатор Аргентини, Хуан Перон. Кінець року має бути неfortunний також для диктатора Іспанії Франка. Його життя буде у великій небезпеці в листопаді ц.р., "закінчуючи свої дні на початку 1969 року" — каже Кардосо.

Для Америки (ЗСА) Кардосо добра в 1968 році не віщує. Він каже що не тільки в'єтнамська війна не закінчиться, але на Далекому Сході виникнуть нові конфлікти. Якщо взяти під увагу біжучі події в Півн. Кореї, то це пророцтво, яке Кардосо писав на початку січня, вже могло справдитися. Він каже, що намагання ЗСА довести до замирення, навіть "висадка морської піхоти"

не матимуть успіху. В'єтнамська війна буде тягнутися аж до ТРЕТЬОЇ світової війни, яка має наступити в короткому часі, бо за президентури

Д-р С. Трохименко на Міжнародному Конгресі

БОСТОН, МАСС. — Науковий працівник Центрального Дослідчого Департаменту фірми Дю Понт у Вільмінгтоні, Дел., і член Мат.-Прир.-Медичної Секції НТШ УВАН, Нюйкської Академії Наук Товариства Американ. Хеміків,

Д-р. Святослав Трохименко

д-р Святослав Трохименко виголосив низку доповідей про боропирозильові сполуки, діянку органометалічної хемії, що він її кілька років тому відкрив.

На європейському терені він виголосив доповіді на Міжнародному Конгресі Органометалічної Хемії, що відбувся 28 вересня до 1-го жовтня ц.р. в Мінхені. Його запросили доповідати в університетах і політехніках у Мінхені, Штутгарті, Лондоні й Брістолю.

При кінці вересня м.р. д-р С. Трохименко доповідав у Массачусетському Технологічному Інституті в Бостоні. Він одержав запрошення від низки американських університетів.

Не зважаючи на свій молодий вік, д-р Трохименко має поважні успіхи в науковому світі. Він є автором або співавтором 23 друкованих праць і 6-ох американських патентів, як також по одному французькому, англійському й італійському.

Дві його наукові праці друкуються, а дальших 5 патентів є в стадії остаточного оформлення.

Роберта Ф. Кеннеді, який, як віщує Кардосо, буде вибраний президентом в 1968 р. Третя світова війна триватиме мабуть довго, бо Кардосо каже, що "під час третьої світової війни, в 1981 році один астронавт, народжений в Советському Союзі під знаком "риб", ходитиме по поверхні Місяця". ЗСА прог-

рають далекопростірні перергони з Москвою.

Аргентина — каже Кардосо — вступить в початок своєї найбільшої соціальної, економічної та політичної кризи. Натомість Чіле матиме добрий і спокійний рік, а през. Фрей закінчить мирно всій мандат.

Подав А.А.

Книжка, що в англійській мові досягнула понад 55 накладів та розійшлася в понад 4 мільйонах

ДЕЙЛ КАРНЕГІ
Як Здобувати Друзів
і
Впливати На Людей

Переклав з англійської мови

ІВАН ІВАХІВ

Ціна 1 долар

Замовлення і гроші посилайте на адресу:

Osnova Publications

19 Coral Crescent,

St. Boniface 6, Man. Canada

ЧИТАЧІ!

Запізнайтеся з державницькими принципами й методами творення Нації і її провідної верстви!

Читайте і студійте праці таких визначних діячів і науковців:

Вячеслав Липинський:

"Листи до Братів Хліборобів" (Стор. 48 плюс 470)

опр. Ціна 5.50 дол.

"Україна на переломі" (Стор. 304) опр. Ціна 4.00 дол.

Проф. Дмитро Дорошенко:

"Історія України 1917 — 1923 рр."

Том I. Доба Центральної Ради

(Стор. XXI плюс 437) Ціна: брош. 4.50 дол.

опр. 5.50 дол.

Том II. Укр. Гетьманська Держава 1918 р.

(Стор. 84 плюс 424) Ціна: брош. 4.50 дол.

опр. 5.50 дол.

Лонгин Пегельський:

"Від Легенди до Правди" (Стор. 314) опр. Ціна 4.00 дол

(Події зв. з 1 листопада 1918)

Степан Томашівський:

"Під колесами історії" (Стор. 112) брош. Ціна 1.50.

(Еміграція по 1-ій світовій війні)

Замовлення і гроші посылати до:

BULAVA PUBLISHING CORPOR.

423 E. 9th Street, New York, N.Y. 10003, U.S.A.

ЦІКАВІ БРОШУРИ

1. До актуальних проблем українського політичного життя Стор. 46. Ціна 1 дол.

2. З матеріалів Становища Гетьманського Руху до СКВУ Стор. 24. Ціна 50 цент

Замовляти, пишучи до:

Mr. A. MOSKALENKO

1820 HARRISON AVE.,

BRONX, N.Y. 10453 U.S.A.

Хочете мати інформації про постання і поширення комунізму? Про дії інтернаціональної змови? Про наступ комунізму та інтернаціонального дармоїдства на вільний світ взагалі, а на українців зокрема?

Якщо так, замовте собі цікаву брошуру **Миколи Садовського, п. н. "КЛЮЧ ДО РОЗУМІННЯ ПРОБЛЕМ ТЕПЕРІШНЬОГО СВІТУ"**.

Ціна лише 50 ц., з пошт. пересилкою. Замовляйте на адресу:

NICK SADOWSKY,

942 — 110 St. North Battleford

Saskatchewan, Canada.

ВЖЕ ВИЙШЛО З ДРУКУ ЧЕРГОВЕ РІЗДВ'ЯНЕ
число 1 — 2
квартальника

Голос Православного Братства

з таким змістом:

Архиепископ Геннадій — Різдвяне Привітання

Свящ. Б. Шатківський - Життя Християнина

Проф. М. Величківський — Велика Радість Світу

Інж. А. Кушинський — Свят-Вечір Гетьмана Богдана

Хмельницького

Р. Пен — Пекуча Справа

Іван Масляно — Сотник

Хроніка — Некролог — Прошальне Слово — Від Адміністрації — Різдвяні Привітання

Ціна цього подвійного числа один долар

Передилату, дописи, оголошення посылати на адресу:

UKRAINIAN HOLY TRINITY
ORTHODOX CHURCH

1908-10 North Humboldt Blvd.,

Chicago, Illinois, 60647. U.S.A.

Цікаві спостереження

До питання СКВУ

ВІД РЕДАКЦІЇ: В часописі "Наша Батьківщина" (30-го листопада, 1967 р.) знаходимо статтю п. Юліана Мовчана, в якій він переповідає зміст листа, отриманого від відомого нашого діяча-патріота, п. Каленика Лисюка, на тему СКВУ. Присвятивши значну частину змісту сьогоднішнього числа нашої газети якраз справі СКВУ, ми уважали доцільним познайомити наших читачів також з цікавими спостереженнями п. Каленика Лисюка. На окрему увагу в цій статті заслуговують ті місця, де говориться про ставлення соціалістів (соціалістів явних і соціалістів, які називали себе націоналістами) до гетьманців, і ставлення Гетьмана Павла до них. Sapienti sat!

На тему недавно відбутого в Нью-Йорку так зв. Світового Конгресу Вільних Українців ми читали й чули вже чимало різних відгуків. Автор цих рядків недавно одержав ще один відгук на цю тему — на цей раз від відомого громадсько-політичного діяча і щедрого жертводавця на українські справи — Каленика Лисюка. Хоч у липні ц.р. Лисюкові вже «стукнула» 80-ка, проте він і далі з неослабленою енергією та завзяттям працює на українській ниві (редагує та видає роз'яснювальну політичну літературу в українській та англійській мовах, працює в ділянці збереження українських музейних експонатів та харитативної допомоги тощо).

У своєму листі велимишановний сеньйор української політичної еміграції, між іншим, пише: «Наприклад, тепер скликають у Нью-Йорку «Світовий Конгрес Вільних Українців». Багато пишуть і писали вже про нього, часто підкреслюючи, що то тільки вони, сучасні «батьки народу», були «закап'їорщиками» такого конгресу. Але так уже в нас водиться, що «брехня іде і брехнею поганяє»... В дійсності воно було «трохи» інакше.

«Ще 1930 року п. Євген Приходько, який тоді був у Празі (помер у США, — той самий Євген Приходько, що видумав податки для УККА), був висунув ідею скликання такого Конгресу. З цією метою він навіть почав видавати газету «За Конгрес», завданням якої було «збудити» і зацікавити еміграційну українську громадськість такого роду ідеєю. Очевидно, я також радо захопився справою скликання проєктованого «всесвітнього з'їзду вільних українців і в цій справі спеціально виїхав до Праги аби обміркувати деталі скликання Конгресу, як також фінансово допомогти вищезгаданій газеті. В цьому питанні я переговорював тоді особисто з Ісааком Мазепою та Панасом Феденком — представниками соціалістів, та Євгеном Коновальцем і Вол. Мартинцем — представниками націоналістів. З боку гетьманців переговори вели зі мною проф. Дорошенко, князь Кочубей та інж. С. Шемет.

«Моїм завданням, — продовжує далі К. Лисюк, — як «посередника», було аби якось помирити ці групи між собою і дістати їхню згоду на співучасть у запланованому Конгресі. Після довгих «пертракцій» вирішено було, що керівники вищезгаданих груп спочатку переговорять ще з іншими лідерами в Польщі як також вяснять справу одержання дозволу від польського уряду на виїзд деяких із тих лідерів за кордон на Конгрес. Але після кількох місяців чекання виявилось таке: соціалісти заявили, що коли на Конгрес будуть допущені націоналісти (тобто, оунівці), то вони, соціалісти, відмовляються брати участь у Конгресі. Натомість, націоналісти зі свого боку сказали, що коли соціалісти братимуть участь у Конгресі, то вони, націоналісти, не будуть разом з ними засідати. Од-

ночасно обидві ці партії були проти того, щоб запрошувати гетьманців до участі в Конгресі.

«З того часу я на ділі переконався у мізерній вартості керівників згаданих політичних українських партій, як державних діячів: вони й по сьогодні в моїх очах залишилися крутими та обманцями української спільноти...

«Але цікавий є те, — пише далі п. Лисюк, — що коли я переговорював з гетьманом П. Скоропадським і при тому запитав його, чи, на його думку, в такому Конгресі мали б брати участь представники соціалістів та націоналістів, він без надуму відповів, що „натурально, вони, як українці, мають безперечно право брати участь у Конгресі, а будучи представниками тих чи інших партій, одночасно мають повне право відстоювати свої, ті чи інші, партійно-ідеологічні погляди". Це була людина, з якою я хоч далеко не в усіх питаннях погоджувався, але яка виявила безмежно більше державнотворчого розуму, ніж усі лідери існуючих у той час українських партій.

«стежачи за теперішнім Конгресом, я дійшов до висновку, що лідери наших, з дозволу сказати, партій, фактично мало в чому відмінні від своїх попередників 37 років тому... Чого варті хоча б такий факт, коли до комітету скликання Конгресу „чомусь" зовсім не допустили наддніпрянців і тому той комітет складається виключно з галичан? Якщо це по-їхньому називається „соборність", то що в такому випадку є „несоборність"? При тому, в Конгресі „чомусь" дуже активну участь відіграли церковні „чинники", переважно католицького обряду. Як бачимо, щось робиться, що дуже попахує ненахучим... Ми вже знаємо, до чого докотився УККА, на що ця установа збирає гроші і на що ті гроші йдуть. І коли „закап'їорщиками" так зв. СКВУ в основному стали ті ж самі укавівці, то так само не важко передбачити, що чекає або, точніше, чого можна сподіватися також і від цієї новоствореної організації чи установи.»

Так пише Каленик Лисюк — людина, в патріотизмі якої ніхто не має підстав сумніватися і яка вже ні встояття добре й близько „обсервує" українську емігрантську партійну політику. Ні він, ані будь-який інший український патріот, звичайно, нічого не мають проти скликання Світового Конгресу Вільних Українців. Навпаки, — такий Конгрес, хоч і не приніс би якихось реальних наслідків щодо визволення України з московської неволі, то проте мав би своє певне пропагандивне та „історичне" значення. Йдеться тільки про те, ХТО саме, З ЯКОЮ МЕТОЮ І ДЛЯ ЧОГО скликає подібного роду Конгрес?

Юл. Мовчан

З уваги на оголошення на 12-тій стор., регулярна СТОРІНКА БЕЗ ПОЛІТИКИ в цьому числі, виймаю, не появляться.

ВІД РЕДАКЦІЇ: В цій рубриці звичайно поміщуємо вірші, часто сатиричного змісту, на біжучі теми. Сьгодні поміщуємо тут, з незначними скороченнями, вірш покійного поета Костя Вагілевіча "Мильними шляхами", написаний багато років тому. Проте він не втратив на своїй актуальності й сьгодні, зокрема актуальний він в цій порі року.

Кость Вагілевіч

МИЛЬНИМИ ПУТЯМИ

Непевними пішов путями...
І гине — гине бідний люд
За темними йдучи вождями.
За маревом оман і злуд.
До передчасної могили
Прямує з усієї сили.

О, Боже, відколи земля...
Чи бачив Ти, щоби притомом
Хтось запрягав в ярмо телят,
Що не для них оте ярмо...?
Та щоб орав народний лан
І засівав на нім бур'ян?

Або чи десь на світі цьому
Ти видів вулик, чи дупло.
Щоб рій один гудів у ньому,
А моток ста у нім було?
Як не видав такого зла,
Заглянь до нашого дупла!

Або чи бачив Ти на світі
Десь яблуню, що не цвіла
Своєм рожевим ясним цвітом
І плоду дати не могла,
Щоб хтось хотів з її пагіть
Нагрести овочів кошіль?

Чи видів Ти, щоб танцювати
Тягли сплеча, що ледве він
Спробіє на ногах стояти
По тім почоні, що у нім
Пробувши в пітьмі сотні літ,
Він онімів, оглух, осліп?

Чи бачив Ти, щоб пастухи
Вовків водили до кошари...?
И овечі вбравши кожухи
Самі вовками поставали
І рвали власну череду?
Чи бачив Ти таку біду?

Або чи чув Ти, щоб кожен
Розумні люди просявляв
За бунт, за брелу, за злоду...
За опришківські диванні
За братовбивство, за божобиття?
Чи чув Ти про таке демораль?

Чи видів Ти, щоб ще скандали
Лики господаря відомі,
Або той війн навіженні,
Який присягу поклав
І власну зруйнував державу,
Щоб мали десь на світі славу?

Або чи бачив Ти щенця,
Що збавив шкуру і чобіт
Не зшив, щоб хтось того

«мистця»

Вихвалював на цілий світ?...
А в нас отой нещасний «швець»
Найбільший геній і мистець!

Чи видів Ти «майстрів» отих,
Що хату нам «розбудувати»
Взялись... і все звели на пилк?!
Проте отих нещасних
«Майстрів» нам кажуть величати...
Ще й пахлахиди їм співати!

Чи бачив Ти отих волів,
Що череду ведуть на страту.
Самі ж крізь темні двері в хлів
Вертаються й беруть «зантату»
За те, що свою рідну силу —
На площу завели похилу!

Чи видів Ти, щоб бідну кров
Хтось продавав, немале юшку?...
До ворога на службу йшов,
І брата свого брав на мушку.
І убивав з чужої зброї?
Чи видів Ти таких «героїв»?!

Або чи бачив Ти писак
«Національних корифеїв»,
Що розуму у них за мак,
А тільки все «програми» та
«ідеї»,
Змавповані в «тисені Європі»?
Чи видів Ти тих людзопів?

Або «свідомих» тих людей,
Що рвуться, як зогнила шмата
На «партію»... Що кожний день,
У цих свої «Народні Свята»
Та жєбранина без устанку?
Чи бачив Ти оту «сметанку»?

Чи видів Ти «державний цвіт»,
Злодійкуватих тих шершенів,
Що вкрали би у Тебе світ,
Якби могли сховати в кишенью,
Та потайки, якби могли...
Його продати з-під поля?...

Якщо таких нас бачиш, Боже,
Із ясної небес висоти,
То хто ж їм сказати може,
Що не терпен безмежно Ти,
Коли усіх нас із землі
Ще не згребли Твої граблі!

О, Царю, душ убогих наших,
Оскотиняних і сльпих!
Що в Духа Злого сінях вражих
Звудунались і гинуть в них,
У буднях наших безутішних,
Помилуй, просвіти нас, грішних!

Подай нам силу і навчи
Дивитися неправді в очі,
Яка на цілий світ кричить
І нас живцем у землю топче.
Не дай загинути в багні
Патріотичної брехні!

О, Ти, Судде ласкавожий,
Що за переступ Твоїх Прав,
Ти без вини і без притоки
Нікого ще не покарав...
Подай нам силу і спромогу
На Твою стати дорогу!

КОСТЬ ВАГІЛЕВІЧ

ВКЛЮЧАЙТЕСЬ У ВЕЛИКУ КАМПАНІЮ за придбання передплатників "УКРАЇНСЬКОГО СВІТУ"

СЛОВО ДО НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ І ЧИТАЧІВ

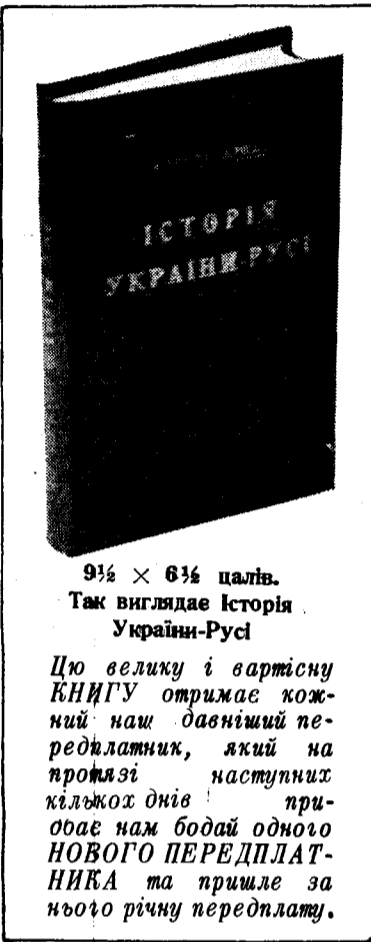
Шановні Передплатники і Читачі "Українського Світу"!

Від квітня 1967 появляється наш часопис, "Український Світ", здобуваючи собі велику популярність і признання серед різних кругів і прошарків українського громадянства у вільному світі. Деякі з Вас стали його передплатниками від самого початку його існування, інші долучилися пізніше та станули в ряди тих українців, які хочуть читати, передплачувати і піддержувати цю українську незалежну газету, якої завданням є служити ПРАВДІ, писати ПРАВДУ, без уваги на те, як ця ПРАВДА була б немила тим, що живуть неправдою та розсвіають фальш і баламутство, а також поборювати ЗЛО у всіх його видах і формах.

Ті з Вас, що вже давніше читають нашу газету, знають яка її ціль і завдання. Для тих, що ще добре не познайомлені з нею, подаємо нижче нашу, так сказати б, програму — наші цілі і завдання, задля яких газета постала і яких вона послідовно придержується і буде придержуватись.

Віriamo, що навіть в той час великого наступу ворогів на українську духовість і нівечення ними українського патріотизму, є серед нас ще багато, багато патріотів, яким дорогі ці наші ідеали і які хотіли б причинитися до їх втримання і поширення. Та не всі ще знають про нашу газету, присвячену саме тим цілям.

В цьому відношенні і просимо у Вас допомоги. Щось мусіло подобатись Вам у нашій газеті, коли Ви її передплатили. Безперечно, що є й інші люди, які, як Ви, є в згоді з нашими принципами. Вони напевно є і серед Ваших друзів і знайомих. Тому просимо Вас зацікавити їх нашою газетою, подбати, щоб і вони стали її передплатниками. Збільшення рядів наших,

9 1/2 x 6 1/2 цалів.
Так виглядає Історія
України-Русі

Цю велику і вартісну КНИГУ отримає кожний наш давніший передплатник, який на прохання наступних кількох днів приобає нам бодай одного НОВОГО ПЕРЕДПЛАТНИКА та пришле за нього річну передплату.

передплатників є конечно потрібне для дальшого існування і розвитку нашої газети. Коли б кожний наш теперішній передплатник придбав бодай одного нового передплатника, то матеріальна база, конечна для існування кожної газети — була б цілком забезпечена. Тому то й проголошуємо ВЕЛИКУ КАМПАНІЮ за придбання нових передплатників, яка вже на закінченні, й у яку дуже просимо Вас включитись.

ЦІННА НАГОРОДА

Ясна річ, що Ваші старання в напрямі придбання нового передплатника чи більше передплатників, можуть бути пов'язані з певними трудами. За це ми хотіли б Вас якось винагородити.

Завдяки щедрій допомозі відомого українського патріота, жертвенного мецената української науки і літератури, п. д-ра Захара Кондратюка, з Вінніпегу, ми маємо змогу надіслати кожному нашому передплатникові, що приєднає одного чи більше нових передплатників, примірник вартісної книги "Історія України-Русі" Миколи Аркаса. Ця книга, (перевидання оригінального видання з 1912 р.) повинна бути в книгозбірні кожного українського патріота. В продажі вона коштує 7.25 дол., а докладний її опис знайдете деінде в цьому числі газети. Таку книгу отримає БЕЗПЛАТНО кожний, хто на протязі названого часу придбає нового передплатника. Тому, що поштова пересилка тієї об'ємистої книги є досить висока, було б побажаним, щоб при пересилці передплати долучити 25 центів на покриття коштів пересилки та опакування. Просимо покористуватись долученими внизу купонами, а хто, зберігаючи газету, не хотів би їх витинати, може зміст купону передати на кускові паперу в листі.

Закінчуючи це коротке слово до Вас, Дорогі Передплатники і Читачі, щиро звертаємось до Вас з проханням і закликком: придбайте нам нових передплатників, а собі вартісну книгу — "Історію України-Русі" адм. Миколи Аркаса.

Видавництво "ОСНОВА"
і Редакція "Українського Світу".

ЦІЛІ І ЗАВДАННЯ ЧАСОПISУ "УКРАЇНСЬКИЙ СВІТ"

- 1). Поширювати серед українців на еміграції правду про наше недавнє державницьке минуле і тим усвідомлювати вільні і невольні помилки осіб, що кермували тим державницьким життям, щоб такі помилки не повторились в майбутньому, коли дійде до нових Визвольних Змагань.
- 2). Присвячувати особливу увагу конструктивно-творчим і державницько-позитивним намаганням останньої Української Гетьмансько-Козацької Держави, як суто українського, традиційного творива, в основу якого лягла українська, а не чужа духовість.
- 3). Вести безкомпромісову боротьбу з новітнім зміновиховством, що духово зміцнює панування комуністичної Москви на нашій Рідній Землі.
- 4). Вести безпощадну боротьбу з усіма проявами коляборації з Москвою і комунізмом, в їхніх намаганнях захопити під свій вплив українців на еміграції, зокрема коляборації тих людей, які, з уваги на своє становище в українському культурно-освітньому (письменницькому, журналістичному і т.п.), науковому, церковному і політичному житті мають вплив на широкі круги громадянства.
- 5). Виявляти справжню ролю советських (чи вони "українські чи інші" культобмінників ("гопачників", "поетів" "науковців" і т.п.) що свідомо чи несвідомо повернулися в наших новітніх яничарів. Бо справжніх патріотичних працівників у царині української культури в Україні садляють до домів божевільних, або висилають на Сибір.
- 6). Визнаючи свободу людини поклонятися Богові так, як їй наказує її сумління, діяти в напрямку згоди і братньої любови між українцями католицької, православної і протестантської віри та докладати всіх зусиль, щоб на релігійному тлі не було боротьби між українцями.
- 7). Вести безкомпромісову боротьбу з комунізмом та спорідненими з ним матеріалістичними філософіями, як "націонал-комунізм" (хвильовизм), соціалізм (та його "національні" відміни, як нацизм і фашизм), як найбільшим злом нашого часу, що спричинило поневолення нашої Батьківщини та дальше її поневолює і є великою загрозою для державної незалежності і свободи людини в країнах нашого поселення.

До _____ Дата:.....
 Видавництва "ОСНОВА", Ст. Боніфас, Ман. Канада
 Включаючись у Велику Кампанію за придбання передплатників для "Українського Світу", разом з цим купоном пересилаю річну передплату, в сумі 5 доларів, для _____
 п. _____, якого адреса є: _____

 Згідно з Вашою офертою, прошу мені вислати примірник "Історії України-Русі", на покриття коштів пересилки якої долучую 25 ц. На Фонд Розбудови Видавництва додаю _____ Разом висилаю.....
 Моє ім'я, прізвище та адреса: _____

До _____ Дата:.....
 Видавництва "ОСНОВА", Ст. Боніфас, Ман. Канада
 Включаючись у Велику Кампанію за придбання передплатників для "Українського Світу", разом з цим купоном пересилаю річну передплату, в сумі 5 доларів для _____
 п. _____, якого адреса є: _____

 Згідно з Вашою офертою прошу мені вислати примірник "Історії України-Русі", на покриття коштів пересилки якої долучую 25 ц. На Фонд Розбудови Видавництва додаю.....Разом висилаю.....
 Моє ім'я, прізвище та адреса: _____

Адреси просимо писати виразно, по англійськи, а в ЗДА подавати поштову зону.
 (У виїмкових випадках, коли в даній околиці немає когось, що придбав би передплатника, книгу "Історія України-Русі" отримає також кожний НОВИЙ передплатник, що отримавши нашу газету як оказове число, самовільно, без нічийої намови, надішле цілорічну передплату. Таке "самоприднання" треба зазначити на поданому вгорі купоні.)
 Листування, чеки, грошеві перекази тощо, просимо посилати на адресу:
OSNOVA PUBLICATIONS
 19 Coral Crescent, St. Boniface 6, Manitoba, Canada